

Sygn. akt : II AKa 68/05

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 8 grudnia 2005 r.

Sąd Apelacyjny w Katowicach w II Wydziale Karnym w składzie:

Przewodniczący	SSA Elżbieta Mieszczńska (spr.)
	SSA Wojciech Kopczyński SSO del. Michał Marzec
Protokolant	Sylwia Radzikowska

przy udziale Prokuratora Prok. Apel. Dariusza Wiory

po rozpoznaniu w dniu 8 grudnia 2005 r. sprawy

1. **J. K. (1)** ur. (...) w W.

syna A. i H.,

2. **K. B.** ur. (...) w Z.

syna W. i D.,

3. **A. C.** ur. (...) w W.

syna S. i J.,

4. **S. M.** ur. (...) w W.

syna A. i T.,

5. **P. M.** ur. (...) w Z.

syna S. i T.,

6. **J. Ś. (Ś.)** ur. (...) w W.

syna J. i R.,

7. **A. W. (W.)** ur. (...) w W.

syna M. i H.,

8. **A. B. (B.)** ur. (...) w W.

syna J. i K.

oskarżonych z art. 270§1 kk, art. 272 kk i inne

na skutek apelacji prokuratora co do wszystkich oskarżonych

oraz obrońców oskarżonych J. K. (1), K. B., A. C., S. M., J. Ś., A. W. i A. B.

od wyroku Sądu Okręgowego w Gliwicach

z dnia 14 lipca 2004 r. sygn. akt. IV K 100/02

1/ uchyla zaskarżony wyrok w stosunku do oskarżonego J. K. (1) w punkcie 8 - odnośnie zarzucanych mu w punktach XVI i XVII czynów z art. 198§3 kk i z art. 270§3 kk, w stosunku do oskarżonego A.C. w punkcie 29, w stosunku do oskarżonego S. M. w punkcie 40 oraz w stosunku do oskarżonego P. M. w punkcie 51 i w powyższym zakresie sprawę przekazuje Sądowi Okręgowemu w Gliwicach do ponownego rozpoznania;

2/ zmienia zaskarżony wyrok w punkcie 11 w stosunku do oskarżonego K. B. w zakresie opisu czynu, jego kwalifikacji prawnej, podstawy wymiaru kary i wysokości kary, w ten sposób, że z opisu czynu eliminuje znamię działania ze szczególnym okrucieństwem i kwalifikuje ten czyn jako przestępstwo z art. 189§1 kk, przyjmując zaś za podstawę wymiaru kary art. 189§1 kk łagodni orzeczoną wobec oskarżonego K.B. karę do 8 /ośmiu/ miesięcy pozbawienia wolności;

3/ uchyla zaskarżony wyrok w punkcie 12 wobec oskarżonego K. B. i w tym zakresie na mocy art. 101§1 pkt 4 kk w związku z art. 17§1 pkt 6 kpk postępowanie karne umarza, wydatkami postępowania w tej części obciążając Skarb Państwa;

4/ zmienia zaskarżony wyrok w punktach 1, 15, 32, 42, 53 i 57 poprzez wyeliminowanie z opisu czynu nazwisko M. B.;

5/ zmienia zaskarżony wyrok:

- w punktach 4, 5 oraz 6 /w części dotyczącej czynu zarzucanego w punkcie VII/ oraz w punkcie 7 w stosunku do oskarżonego J. K. (1);
- w punkcie 19 w stosunku do oskarżonego K. B.;
- w punkcie 37 w stosunku do oskarżonego S. M.;
- w punkcie 54 w stosunku do oskarżonego J. Ś.;
- w punktach 57, 60 i 61 w stosunku do oskarżonego A. W.,

w ten sposób, że kwalifikację prawną czynów przypisanych uzupełnia o przepis art. 65§1 kk;

6/ zmienia zaskarżony wyrok:

- w punkcie 7 w stosunku do oskarżonego J. K. (1);
- w punkcie 57 w stosunku do oskarżonego A. W.,

w ten sposób, że podstawę wymiaru kary uzupełnia o przepis art. 65§1 kk;

7/ zmienia zaskarżony wyrok w ten sposób, że:

- w stosunku do oskarżonego J. K. (1) w punktach 1 i 2 w podstawie skazania i w podstawie wymiaru kary, a w punktach 4, 5 i 6 w podstawie wymiaru kary - uzupełnia przepis art. 65 kk o paragraf 1;
- w stosunku do oskarżonego K. B. w punktach 13, 15, 16, 18, 21, 22 i 23 wyroku w podstawie skazania i w podstawie wymiaru kary, a w punkcie 19 w podstawie wymiaru kary – uzupełnia przepis art. 65 kk o paragraf 1;
- w stosunku do oskarżonego A.C. w punktach 26 i 27 w podstawie skazania i w podstawie wymiaru kary – uzupełnia przepis art. 65 kk o paragraf 1;
- w stosunku do oskarżonego S. M. w punktach 32, 33, 34 i 35 w podstawie skazania i w podstawie wymiaru kary, a w punkcie 37 w podstawie wymiaru kary - uzupełnia przepis art. 65 kk o paragraf 1 ;
- w stosunku do oskarżonego P. M. w punktach 42, 43, 45, 46, 47, 48 i 49 w podstawie skazania i w podstawie wymiaru kary - uzupełnia przepis art. 65 kk o paragraf 1;
- w stosunku do oskarżonego J. Ś. w punktach 53 i 55 w podstawie skazania i w podstawie wymiaru kary, a w punkcie 54 w podstawie wymiaru kary - uzupełnia przepis art. 65 kk o paragraf 1;
- w stosunku do oskarżonego A. W. w punktach 58 i 59 w podstawie skazania i w podstawie wymiaru kary, a w punkcie 60 i 61 w podstawie wymiaru kary - uzupełnia przepis art. 65 kk o paragraf 1;

8/ zmienia zaskarżony wyrok w punkcie 36 wobec oskarżonego S. M., w ten sposób, że za podstawę skazania i podstawę wymiaru kary przyjmuje przepis art. 191§1 kk w związku z art. 65§1 kk ;

9/ zmienia zaskarżony wyrok w punkcie 3 w stosunku do oskarżonego J. K. (1), w ten sposób, że przyjmuje za podstawę skazania art. 258§3 kk;

10/ zmienia zaskarżony wyrok w punkcie 76 w stosunku do oskarżonego A. C., w ten sposób, że na poczet orzeczonej kary pozbawienia wolności zalicza okres rzeczywistego pozbawienia wolności oskarżonego w sprawie od dnia 16 października 2001 roku do dnia 12 września 2003 roku i od dnia 28 września 2003 roku do dnia 21 czerwca 2005 roku;

11/ w pozostałym zakresie zaskarżony wyrok utrzymuje w mocy;

12/ zasądza od Skarbu Państwa /kasa Sądu Okręgowego w Gliwicach/ na rzecz adwokata P. D., Kancelaria Adwokacka w G. – obrońcy oskarżonego J. Ś., na rzecz adwokata B. J., Kancelaria Adwokacka w G. – obrońcy oskarżonego A. B., na rzecz adwokata P. G. Kancelaria Adwokacka w G. – obrońcy oskarżonego A. C., na rzecz adwokata M. Z., Kancelaria Adwokacka w G. – obrońcy oskarżonego S. M. kwoty po 720 złotych /siedemset dwadzieścia/ tytułem kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej z urzędu w postępowaniu odwoławczym i kwoty po 158,40 złotych tytułem podatku VAT w wysokości 22% ;

13 / zasądza na rzecz Skarbu Państwa tytułem opłaty za II instancję :

- od oskarżonego J. K. (1) kwotę 1.680 /jeden tysiąc sześćset osiemdziesiąt/ złotych i uzupełniająco kwotę 300 /trzysta/ złotych tytułem opłaty za pierwszą instancję;
- od oskarżonego S. B. kwotę 2.400 /dwa tysiące czterysta/ złotych i uzupełniająco kwotę 300 /trzysta/ złotych tytułem opłaty za pierwszą instancję;

- od oskarżonego A. C. kwotę 700 /siedemset/ złotych oraz zmienia orzeczoną opłatę za pierwszą instancję obniżając jej wysokość do 700 /siedemset/ złotych;
- od oskarżonego S. M. kwotę 1.800 /jeden tysiąc osiemset/ złotych i uzupełniająco kwotę 300 /trzysta/ złotych tytułem opłaty za pierwszą instancję;
- od oskarżonego J. Ś. kwotę 1.600 /jeden tysiąc sześćset/ złotych i uzupełniająco kwotę 400 /czterysta/ złotych tytułem opłaty za pierwszą instancję;
- od oskarżonego A. W. kwotę 700 /siedemset/ złotych i uzupełniająco kwotę 200 /dwieście/ złotych tytułem opłaty za pierwszą instancję;
- od oskarżonego A. B. kwoty po 600 /sześćset/ złotych tytułem opłaty za drugą instancję i uzupełniająco za pierwszą instancję,

i obciąża wszystkich oskarżonych wydatkami postępowania odwoławczego w częściach wywołanych wniesionymi na ich rzecz apelacjami oraz zwalnia oskarżonego P. M. od ponoszenia kosztów sądowych związanych z postępowaniem odwoławczym, zasądzając od niego uzupełniająco tytułem opłaty za pierwszą instancję kwotę 300 /trzysta/ złotych.

II AKa 68/05

UZASADNIENIE

Sąd Okręgowy w Gliwicach wyrokiem z dnia 14 lipca 2004 roku w sprawie sygn. IV K 100/02, uznał oskarżonego J. K. (1) winnym tego, że:

1/ w okresie od dnia 15 maja 2000 roku do dnia 8 czerwca 2000 roku w G., W. i innych miejscowościach, działając wspólnie i w porozumieniu z K. B., M. B., A. C., P. M., A. W., J. Ś. i innymi osobami, w zorganizowanej grupie przestępczej, pozbawił wolności K. W. na okres powyżej 7 dni, które łączyło się ze szczególnym udręczeniem w postaci bicia go pięściami

i metalową rurką, kopania, przypalania rozgrzanym nożem oraz grożenia pozbawieniem życia bądź okaleczeniem, to jest winnym przestępstwa z art. 189 §2 k.k. w związku z art. 65 k.k. i za ten czyn ma mocy art. 189§2 k.k. w zw. z art. 65 k.k. skazał oskarżonego na karę 2 lat pozbawienia wolności;

2/ w okresie od 19 lipca 2000 roku do 29 lipca 2000 roku w W.

i innych miejscach, działając w zorganizowanej grupie przestępczej, wspólnie

i w porozumieniu z K.B., S. M., J. D., A. W., P. M. i innymi osobami przetrzymywał J. K. (2) w charakterze zakładnika, w celu zmuszenia K. W. do określonego zachowania się polegającego na wykonywaniu poleceń jego i innych osób, a w szczególności dokonywania wyłudzeń towarów i innych przestępstw, to jest winnym przestępstwa z art. 252 § 1 k.k. w związku z art. 65 k.k. i za ten czyn na mocy art. 252§1 k.k. w zw.

z art. 65 k.k. skazał oskarżonego na karę 2 lat pozbawienia wolności;

3/ w okresie od 15 maja 2000 roku do 29 lipca 2000 roku w G., W. i innych miejscowościach kierował zorganizowaną grupą przestępczą, mającą na celu wyłudzenie towarów, dokonywanie wymuszeń rozbójniczych i popełnianie innych przestępstw, to jest winnym przestępstwa

z art. 258§1 i 3 k.k. i za ten czyn na mocy art. 258§3 k.k. skazał oskarżonego na karę 2 lat pozbawienia wolności;

4/ w drugiej połowie maja 2000 roku w G., działając w celu osiągnięcia korzyści majątkowej, wspólnie i w porozumieniu z K. B., A. W., J. Ś., A. C.

i P. M., w zorganizowanej grupie przestępczej, grożąc K. W. pozbawieniem życia, doprowadził I. D. do niekorzystnego rozporządzenia mieniem w ten sposób, że odebrał w charakterze okupu za uwolnienie tej osoby, kwotę 50.000 złotych, to jest winnym przestępstwa z art. 282 k.k. i za ten czyn na mocy art. 282 k.k.

w zw. z art. 65 k.k. i art. 33§1 – 3 k.k. skazał oskarżonego na karę 2 lat pozbawienia wolności oraz 60 stawek dziennych grzywny określając wysokość jednej stawki w kwocie 30 złotych;

5/ w lipcu 2000 roku w G. i W., działając przestępstwem ciągłym, wspólnie i w porozumieniu z A. W., P. M., K. B. i S. M. w zorganizowanej grupie przestępczej, grożąc K. W. pozbawieniem życia lub uszkodzeniem ciała, doprowadził go do niekorzystnego rozporządzenia mieniem w ten sposób, że odebrał od niego kwotę 17.700 złotych należną firmie (...) Sp. z o.o. w K. z tytułu sprzedaży 30.060 litrów oleju napędowego do firm PHU (...) w R. i (...) w P. oraz w dniu 12 lipca 2000 roku w P. i R. stosując przemoc wobec K. W., działając wspólnie i w porozumieniu z A. W.

i K. B. w zorganizowanej grupie przestępczej, zmusił K. W. do zawarcia w imieniu firmy (...) Sp. z o.o. w K., transakcji sprzedaży 30.060 litrów oleju napędowego do firm PHU (...)

w R. i (...) w P., to jest winnym przestępstwa z art. 191 §1 k.k. w związku z art. 12 k.k. i za ten czyn na mocy art. 191§1 k.k. w związku z art. 65 k.k. skazał oskarżonego na karę 1 roku i 6 miesięcy pozbawienia wolności;

6/ w okresie od czerwca do lipca 2000 roku w R. i B., działając przestępstwem ciągłym, wspólnie i w porozumieniu z K. B. P. M. i innymi osobami w zorganizowanej grupie przestępczej, w celu osiągnięcia korzyści majątkowej, w krótkich odstępach czasu, w wykonaniu z góry powziętego zamiaru, grożąc J. W. gwałtownym zamachem na jego zdrowie i mienie, doprowadził go do niekorzystnego rozporządzenia mieniem w ten sposób, że zmusił go do zapłaty kwoty 42.500 złotych, to jest przestępstwa z art. 282 k.k.

w zw. z art. 12 k.k., a także w tym samym czasie w B. działając wspólnie i w porozumieniu z A. W., P. M.

i K.B. w zorganizowanej grupie przestępczej, w celu osiągnięcia korzyści majątkowej, w krótkich odstępach czasu, w wykonaniu z góry powziętego zamiaru, grożąc J. Z. gwałtownym zamachem na jego zdrowie i mienie, doprowadził go do niekorzystnego rozporządzenia mieniem w ten sposób, że zmusił go do zapłaty kwoty 50.000 złotych, to jest winnym przestępstwa z art. 282 k.k. w związku z art. 12 k.k. i art. 65 k.k.

i przyjmując, że czyny te stanowią ciąg przestępstw w rozumieniu art. 91§1 k.k. na podstawie art. 282 k.k. w zw. z art. 91§1 k.k., art.65 k.k. i art. 33§1-3 k.k. skazał oskarżonego na karę 2 lat pozbawienia wolności i 120 stawek dziennych grzywny określając wysokość jednej stawki w kwocie 30 złotych;

7/ w czerwcu 2000 roku w Z. działając wspólnie i w porozumieniu

z A. W. w zorganizowanej grupie przestępczej, grożąc I. D. natychmiastowym użyciem wobec niego przemocy, zabrał mu w celu krótkotrwałego użycia samochód osobowy marki H. (...) nr rej. (...) K własności G. K. (1) wartości około 57.000 złotych, to jest przestępstwa z art. 289§3 k.k. i za ten czyn na mocy art. 289§3 k.k. skazał oskarżonego na karę 2 lat pozbawienia wolności.

Na mocy art. 91§2 k.k. i art. 86§1 i 2 k.k. wobec oskarżonego J. K. (1) Sąd orzekł jedną karę łączną 7 lat pozbawienia wolności i 180 stawek dziennych grzywny określając wysokość jednej stawki w kwocie 30 złotych. Na poczet orzeczonej kary pozbawienia wolności z mocy art. 63§1 k.k. Sąd zaliczył oskarżonemu okres rzeczywistego pozbawienia wolności w sprawie od 31 stycznia 2001 roku do 14 lipca 2004 roku.

Ponadto Sąd uniewinnił oskarżonego J. K. (1) od stawianych mu pozostałych zarzutów popełnienia przestępstw, w tym, między innymi, od zarzutu popełnienia przestępstw:

- z art. 197§3 k.k. polegającego na tym, że w lipcu 2000 roku w W. stosując przemoc fizyczną wobec J. K. (2), polegającą na obezwładnieniu rąk, ciągnięciu oraz rozszerzeniu nóg, doprowadził ją wbrew jej woli do obcowania płciowego, przy czym czynu tego dopuścił się względem wziętej

w charakterze zakładnika, co należy uznać za szczególne okrucieństwo;

- z art. 270§3 k.k. polegającego na tym, że w dniu 31 stycznia 2001 roku w W. posiadał:

blankietowe świadectwo pracy z pieczętą K. (...) W. – (...) (...) sfalszowane poprzez wpisanie nieprawdziwych danych o zatrudnieniu J. K. (1);

świadectwo pracy wystawione przez (...) Sp. z o.o. w W. Oddział w B. z dnia 31 grudnia 1996 roku wraz z zaświadczeniem tego przedsiębiorstwa o zatrudnieniu i wynagrodzeniu J. K. (1) z dnia 31 grudnia 1996 roku - sfalszowane poprzez wpisanie nieprawdziwych danych o zatrudnieniu J. K. (1) ;

świadectwo pracy wystawione przez (...)
w W. z dnia 4 kwietnia 1991 roku;

blankietowe rachunki uproszczone w ilości 3 sztuk wystawione przez (...) sp. z o.o. w W. ;

blankietowe świadectwa pracy w ilości 2 sztuk z pieczęciami o treści (...) Przedsiębiorstwo (...) Oddział Hotel (...) w W.;

blankietowe świadectwa pracy w ilości 2 sztuk z firmy Usługi (...), Malarskie, Dekarskie i Brukarskie J. B. (1) z O.;

blankietowe wezwanie do odbycia służby w (...) Oddziale (...) z pieczęciami o treści „Urząd Gminy Ż.” i „Naczelnik Gminy mgr inż. J. K. (3)”

czyniąc przygotowania do ich podrobienia i użycia.

Powyższy wyrok w części dotyczącej oskarżonego J. K. (1) zaskarżyli:

- Prokurator w zakresie wszystkich czynów przypisanych oskarżonemu zarzucając błąd w ustaleniach faktycznych polegający na uznaniu, że zorganizowana przez oskarżonego J. K. (1) grupa przestępcza nie miała charakteru zbrojnego oraz, że pozbawienie wolności K. W. trwało jedynie do 8 czerwca 2000 roku.

Zarzucając nadto obrazę art. 65§1 k.k. poprzez nie zamieszczenie w podstawie skazania i podstawie wymiaru kary pełnego brzmienia tego przepisu zamiast zamieszczonego art. 65 k.k. bez wskazania paragrafu i przez nie zamieszczenie go w podstawie skazania i wymiaru kary co do czynu opisanego w pkt 7 wyroku pomimo ustalenia, że oskarżony dopuszczając się tego czynu działał

w zorganizowanej grupie przestępczej oraz obrazę art. 424 kpk mającą wpływ na treść wyroku a wyrażającą się w oczywistej sprzeczności pomiędzy treścią fragmentu uzasadnienia wyroku a sentencją wyroku dotyczącą kwalifikacji prawnej czynu przypisanego oskarżonemu w punkcie 7 sentencji /punkt XV komparycji wyroku/.

W części uniewinniającej oskarżonego J. K. (1) Prokurator zaskarżył wyrok odnośnie czynów opisanych w punktach XVI i XVII komparycji wyroku zarzucając w tym zakresie błąd w ustaleniach faktycznych polegający na:

- wyciągnięciu błędnego wniosku, iż oskarżony nie dopuścił się względem J. K. (2) przestępstwa z art. 197§3 k.k. podczas gdy należyta ocena dowodów ujawnionych przed sądem musi prowadzić do przeciwnego wniosku

- i wyciągnięciu błędnego wniosku, że oskarżony nie dopuścił się przestępstwa opisanego w punkcie XVII komparycji wyroku pomimo, że należyta ocena dowodów musi prowadzić do wniosku, że oskarżony posiadał wymienione dokumenty czyniąc przygotowania do ich podrobienia i użycia.

Tak zarzucając Prokurator wniósł o:

- uchylenie zaskarżonego wyroku w punkcie 1, 3, 7 i w punkcie 8 wyłącznie w odniesieniu do czynów opisanych w punktach XVI i XVII komparycji wyroku i w tym zakresie przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania,

- zmianę zaskarżonego wyroku w punktach 2, 4, 5 i 6 poprzez uzupełnienie podstawy skazania o art. 65§1 k.k. a podstawy wymiaru kary o paragraf

1 tego przepisu.

- obrońca oskarżonego adwokat G. K. (2) w części skazującej oskarżonego za poszczególne czyny jak i w części kary łącznej zarzucając:

1/ obrazę przepisów prawa procesowego, a w szczególności art. 5§2 k.p.k. poprzez rozstrzygnięcie istniejących w sprawie wątpliwości na niekorzyść oskarżonego, art. 7 k.p.k. poprzez dowolną ocenę dowodów, a w szczególności wyjaśnień oskarżonego i zeznań świadków oraz obrazę art. 4, 410 i 424§1 pkt 1 k.p.k. przez oparcie orzeczenia o winie oskarżonego tylko na dowodach obciążających i pominięciu dowodów korzystnych dla oskarżonego, bez należytego uzasadnienia takiego stanowiska;

2/ błąd w ustaleniach faktycznych polegający na przyjęciu, iż oskarżony dopuścił się przypisanych mu czynów pomimo, że zebrany w sprawie materiał dowodowy nie pozwalał na poczynienie takich ustaleń ;

3/ obrazę przepisów prawa materialnego, a w szczególności art. 258§1 i 3 k.k. przez przyjęcie, że oskarżony wraz z innymi współoskarżonymi brał udział w zorganizowanej grupie przestępczej i nią kierował pomimo, iż z dowodów w sprawie takie ustalenia nie wynikają.

Tak zarzucając obrońca oskarżonego wniósł o zmianę zaskarżonego wyroku przez uniewinnienie oskarżonego od wszystkich zarzutów lub o uchylenie wyroku w części zaskarżonej i przekazanie sprawy sądowi I-instancji do ponownego rozpoznania.

- obrońca oskarżonego J. K. (1) adw. R. K. w części skazującej oskarżonego zarzucając:

1/ obrazę przepisów postępowania mającą wpływ na treść wyroku,

a w szczególności art.6 kpk w zw. z art. 386§2 kpk polegającą na zamknięciu przewodu sądowego bez umożliwienia oskarżonemu i jego obrońcy zadania pytań świadkowi W. celem weryfikacji wiarygodności zeznań tego świadka, art. 410 kpk poprzez oparcie rozstrzygnięcia wyłącznie o dowody i okoliczności obciążające oskarżonego, w szczególności zeznania K. W. i J. K. (2), art. 424§1 pkt 1 kpk poprzez brak dostatecznego wyjaśnienia w treści uzasadnienia na jakiej podstawie Sąd przyjął za wiarygodne zeznania świadka K. W. wobec wyłączenia możliwości ich weryfikacji przez oskarżonego i jego obrońcę

w postaci zadawania pytań pokrzywdzonemu i na jakiej podstawie Sąd przyjął, że oskarżony kierował grupą przestępczą, a nadto art. 4 w zw. z art. 7, art. 5§2 kpk poprzez przekroczenie zasady obiektywizmu i swobodnej oceny dowodów oraz zasady rozstrzygania nie dających się usunąć wątpliwości na korzyść oskarżonego.

Ponadto obrońca ten zarzucił wyrokowi błąd w ustaleniach faktycznych polegający na przyjęciu, że:

- oskarżony dopuścił się czynu przypisanego mu w punkcie 1 wyroku pomimo że brak jest w sprawie jednoznacznych dowodów przemawiających za ustaleniem, że K. W. w okresie od 15 maja do 8 czerwca 2000 roku był pozbawiony wolności przez osoby współdziałające z oskarżonym, że oskarżony wiedział o rzekomym zamiarze innych osób pozbawienia wolności pokrzywdzonego, że oskarżony obejmował swoim zamiarem używanie przemocy lub gróźb wobec pokrzywdzonego i że działał w zorganizowanej grupie przestępczej;

- oskarżony dopuścił się czynu przypisanego mu w punkcie 2 pomimo braku jednoznacznych dowodów przemawiających za tym , że oskarżony brał udział w przytrzymywaniu J. K. (2) w charakterze zakładnika w celu przymuszenia K. W. do określonego zachowania się i że oskarżony działał w zorganizowanej grupie przestępczej;

- oskarżony dopuścił się przestępstwa opisanego w pkt 3 wyroku podczas gdy brak jest w sprawie jednoznacznych dowodów wskazujących na udział oskarżonego w zorganizowanej grupie przestępczej i pełnienie w niej funkcji kierowniczej;

- oskarżony dopuścił się przestępstwa opisanego w pkt 4 wyroku pomimo, że zebrane w sprawie dowody, a w szczególności zeznania pokrzywdzonego I. D. przeczą takiemu ustaleniu;

- oskarżony dopuścił się przestępstwa opisanego w pkt 5 wyroku pomimo, że zebrane w sprawie dowody wskazują, że oskarżony nie odbierał od K. W. kwoty 17.700 zł. a z zeznań D. L.

i dokumentacji handlowej wynika, że oskarżony nie uczestniczył w przepływie środków finansowych pochodzących ze sprzedaży oleju napędowego;

- oskarżony dopuścił się przestępstwa opisanego w pkt 6 wyroku podczas gdy zebrane w sprawie dowody nie pozwalają na przyjęcie, że oskarżony wiedział o zamiarze innych osób stosowania wobec J. W. i J. Z. gwałtownego zamachu na ich życie i mienie oraz obejmował swym zamiarem używanie gróźb bezprawnych przez inne osoby wobec tych pokrzywdzonych, że oskarżony zmusił pokrzywdzonych do niekorzystnego rozporządzenia mieniem i działał wraz z innymi osobami w zorganizowanej grupie przestępczej;

- oskarżony dopuścił się czynu przypisanego mu w pkt 7 wyroku podczas gdy zebrane w sprawie dowody, w tym zeznania złożone w płaszczyźnie postępowania jurysdykcyjnego przez znamiona przypisanego mu przestępstwa z art. 289§3 k.k. – na takie ustalenia nie pozwalają.

Tak zarzucając obrońca oskarżonego wniósł o zmianę zaskarżonego wyroku przez uniewinnienie oskarżonego od wszystkich zarzucanych mu czynów lub

o uchylenie wyroku w części zaskarżonej i w tym zakresie przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania sądowi I instancji

Tym samym wyrokiem Sad Okręgowy w Gliwicach uznał oskarżonego K.B. winnym tego, że:

10/ w drugiej połowie 1995 roku w G. używając wobec K. W. przemocy poprzez uderzanie go po całym ciele drewnianym kijem, zabrał na jego szkodę w celu przywłaszczenia ponad 200 a nie więcej niż 300 nowych złotych, to jest winnym przestępstwa z art. 280§1 k.k. i za ten czyn na mocy art. 280§1 k.k. i art. 33§1 – 3 k.k. skazał oskarżonego na karę 2 lat pozbawienia wolności i 50 stawek dziennych grzywny określając wysokość jednej stawki w kwocie 30 złotych;

11/ w drugiej połowie 1995 roku w G., B. i innych miejscowościach, działając wspólnie i w porozumieniu z J. A., D. G., J. B. (2) i nieustalonym mężczyzną przez okres 4 dni i 3 nocy pozbawił wolności K. W., który był w tym czasie uderzany drewnianym kijem po całym ciele, co uznać należy za szczególne okrucieństwo, to jest winnym przestępstwa z art. 189§2 k.k. i za ten czyn na mocy art. 189§2 k.k. skazał oskarżonego na karę 1 roku pozbawienia wolności;

12/ w drugiej połowie 1995 roku przez okres 4 dni w B., G.

i w innych miejscowościach, działając wspólnie i w porozumieniu z J. A., D. G., J. B. (2) i nieustalonym mężczyzną, czynem ciągłym, w krótkich odstępach czasu, w wykonaniu z góry powziętego zamiaru, przemocą polegającą na siłowym przetrzymywaniu

w biurze firmy (...) i innych miejscach oraz groźbami użycia siły fizycznej doprowadził K. W. do rozporządzenia własnym mieniem poprzez przekazanie co najmniej 500 sztuk kalesonów męskich łącznej wartości

3.153,70 złotych na rzecz Przedsiębiorstwa Handlowego (...) – J. B. (2) w G. z siedzibą w G., to jest winnym przestępstwa z art. 191§2 k.k. i za ten czyn na mocy art. 191§2 k.k. skazał oskarżonego na karę 1 roku pozbawienia wolności;

13/ w okresie od dnia 28 marca 2000 roku do dnia 18 października 2000 roku

w G. i w innych miejscowościach, działając czynem ciągłym, w krótkich odstępach czasu i w wykonaniu z góry powziętego zamiaru, w zorganizowanej grupie przestępczej, wspólnie i w porozumieniu z P. M.

i A. B. podrobił jeden czek uprawniający do wypłaty sumy 42500 złotych z rachunku PW (...) s.c. w J. prowadzonego przez (...) Oddział G. oraz przechowywał celem puszczenia w obieg 55 sztuk czeków gotówkowych wystawionych przez dwa różne banki, mogących być realizowanymi jedynie ze sfalszowanym podpisem innej osoby, i tak:
w okresie od 28 marca do 18 października 2000 roku w G. i w innych nieustalonych miejscowościach, działając wspólnie i w porozumieniu

z P. M., czynem ciągłym, w krótkich odstępach czasu,

w wykonaniu z góry powziętego zamiaru, czynił przygotowania do podrobienia 8 czeków gotówkowych o numerach (...) uprawniających do wypłaty sum pieniężnych z rachunku PW (...) s.c.

w J. prowadzonego przez (...) Bank (...) w J. pod numerem (...) - (...) - (...)

w ten sposób, że przechowywał je celem puszczenia w obieg, wiedząc, iż użyte mogą być jedynie ze sfalszowanym podpisem M. K., zaś

w okresie od 22 maja do 18 października 2000 roku w G. i w innych nieustalonych miejscowościach, działając wspólnie i w porozumieniu

z P. M. i A. B., czynem ciągłym, w krótkich odstępach czasu, w wykonaniu z góry powziętego zamiaru, czynił przygotowania do podrobienia 47 czeków gotówkowych o numerach (...) i od (...) do (...) uprawniających do wypłaty sum pieniężnych z rachunku PW (...) s.c. w J. prowadzonego przez (...) Oddział G. pod numerem (...) (...) (...) - 001

w ten sposób, że przechowywał je celem puszczenia w obieg, wiedząc, iż użyte być mogą jedynie ze sfalszowanym podpisem M. K. i A. Ł., a nadto wiedząc o sfalszowanym podpisie M. K. jako wystawcy czeku oznaczonego numerem (...), uzupełnił go poprzez wpisanie miejsca i daty sporządzenia dyspozycji wypłaty, kwoty do wypłacenia oraz zleceniobiorcy z tytułu dyspozycji czekowej,

a następnie przedstawił tenże czek w dniu 18 sierpnia 2000 roku do zapłaty we wskazanym oddziale banku, wypłacając na jego podstawie kwotę 9.500 złotych, to jest winnym przestępstwa z art. 310§1 k.k. i z art. 310§ 2 k.k. oraz art. 310§4 k.k. w związku z art. 11§2 k.k. i art. 12 k.k. oraz art. 65 k.k. i za ten czyn na mocy art. 310§1 k.k. w zw. z art. 11§3 k.k. i art. 65 k.k. skazał oskarżonego na karę 5 lat i 6 miesięcy pozbawienia wolności;

14/ w dniu 18 października 2000 roku w G. czynił przygotowania do posłużenia się jako autentycznym prawem jazdy o nr formularza (...) sfalszowanym przez wklejenie zdjęcia K.B. oraz dokonanie

w tymże formularzu zapisów ręcznych w rubrykach „nazwisko, imiona, miejsce stałego zamieszkania”, jak też czynił przygotowania do podrobienia polskich

i niemieckich dokumentów urzędowych posiadając dwie sztuki polskich dowodów rejestracyjnych serii (...) nr (...) i serii (...) nr (...) oraz 3 sztuki blankietów polskich praw jazdy serii (...) nr (...), serii (...) nr (...) i nr (...) oraz 2 sztuk druków niemieckich dowodów rejestracyjnych bez specyfikacji, w ten sposób, że przechowywał te dokumenty w swoim mieszkaniu w zamiarze ich użycia, to jest winnym przestępstwa z art. 270§3 k.k. i za ten czyn na mocy art. 270§3 k.k. skazał oskarżonego na karę 6 miesięcy pozbawienia wolności;

15/ w okresie od dnia 15 maja 2000 roku do dnia 8 czerwca 2000 roku

w G., W. i innych miejscowościach, działając wspólnie

i w porozumieniu z J. K. (1), M. B., A.C., P. M., A. W., J. Ś. i innymi osobami w zorganizowanej grupie przestępczej, pozbawił wolności K. W. na okres powyżej 7 dni, które łączyło się ze szczególnym udręczeniem w postaci bicia go pięściami i metalową rurą, kopaniu, przypalaniu rozgrzanym nożem oraz grożeniem pozbawieniem życia bądź okaleczeniem, to jest winnym przestępstwa z art. 189§2 k.k. w zw. z art. 65 k.k. i za ten czyn na mocy art. 189§2 k.k. w zw. z art. 65 k.k. skazał oskarżonego na karę 2 lat pozbawienia wolności;

16/ w okresie od 19 lipca do 29 lipca 2000 roku w G., W.

i w innych miejscowościach, działając w zorganizowanej grupie przestępczej, wspólnie i w porozumieniu z J. K. (1), S. M., J. D., A. W., P. M. i innymi osobami przetrzymywał J. K. (2) w charakterze zakładnika, w celu zmuszenia K. W. do określonego zachowania się polegającego na wykonywaniu poleceń jego i innych osób, a w szczególności dokonywania wyłudzeń towarów i innych przestępstw, to jest winnym przestępstwa z art. 252§1 k.k. w zw. z art. 65 k.k. i za ten czyn na mocy art. 252 §1 k.k. w zw. z art. 65 k.k. skazał oskarżonego na karę 2 lat pozbawienia wolności;

17/ w okresie od 15 maja do 29 lipca 2000 roku w G., W.

i w innych miejscowościach, działał w zorganizowanej grupie przestępczej, mającej na celu wyłudzenie towarów, dokonywanie wymuszeń rozbójniczych oraz popełnianie innych przestępstw, to jest winnym przestępstwa z art. 258§1 k.k. i za ten czyn na mocy art. 258§1 k.k. skazał oskarżonego na karę 1 roku pozbawienia wolności;

18/ w drugiej połowie maja 2000 roku w G., działając w celu osiągnięcia korzyści majątkowej, wspólnie i w porozumieniu z A. W., J. Ś., A.C. i P. M. w zorganizowanej grupie przestępczej, grożąc K. W. pozbawieniem życia doprowadził I. D. do niekorzystnego rozporządzenia mieniem w ten sposób, że odebrał w charakterze okupu za uwolnienie tej osoby kwotę 50.000 złotych, to jest winnym przestępstwa z art. 282 k.k. w zw. z art. 65 k.k. i za ten czyn na mocy art. 282 k.k. w zw. z art. 65 k.k. i na mocy art. 33§1-3 k.k. skazał oskarżonego na karę 1 roku i 6 miesięcy pozbawienia wolności oraz 60 stawek dziennych grzywny o równowartości 30 złotych jedna stawka;

19/ działając czynem ciągłym w lipcu 2000 roku w G. i w W., wspólnie i w porozumieniu z A. W., P. M., J. K. (1) i S. M. w zorganizowanej grupie przestępczej, grożąc K. W. pozbawieniem życia lub uszkodzeniem ciała doprowadził go do niekorzystnego rozporządzenia mieniem w ten sposób, że odebrał od niego kwotę 17.700 złotych należną firmie (...) sp. z o.o. w K. z tytułu sprzedaży 30.060 litrów oleju napędowego do firm PHU (...) w R. i GS (...) w P., oraz w dniu 12 lipca 2000 roku w P. i R., działając wspólnie i w porozumieniu z A. W. i J. K. (1) w zorganizowanej grupie przestępczej, zmusił K. W. do zawarcia w imieniu firmy (...) sp. z o.o. w K. transakcji sprzedaży 30.060 litrów oleju napędowego do firm PHU (...) w R. i (...) (...) w P., to jest winnym przestępstwa z art. 191§1 k.k. w zw. z art. 12 k.k. i za ten czyn na mocy art. 191§1 k.k. w zw. z art. 65 k.k. skazał oskarżonego na karę 1 roku i 6 miesięcy pozbawienia wolności;

20// w dniu 11 lipca 2000 roku w R. w celu użycia za autentyczną podrobił fakturę VAT o nr (...) wystawioną przez (...) sp. z o.o. w G. w ten sposób, że jako odbiorcę 30.060 litrów oleju napędowego wskazał D. L. firmę (...) sp. z o.o. w K. oraz podpisał ten dokument jako rzekomy pełnomocnik tej firmy, to jest winnym przestępstwa z art. 270§1 k.k. i za ten czyn na mocy art. 270§1 k.k. skazał oskarżonego na karę 6 miesięcy pozbawienia wolności;

21/ w okresie od czerwca do lipca 2000 roku w R. i w B., działając wspólnie i w porozumieniu z J. K. (1), P. M. i innymi osobami w zorganizowanej grupie przestępczej, w celu osiągnięcia korzyści majątkowej, w krótkich odstępach czasu, w wykonaniu z góry powziętego zamiaru, grożąc J. W. gwałtownym zamachem na jego zdrowie i mienie, doprowadził go do niekorzystnego rozporządzenia mieniem, w ten sposób, że zmusił go do zapłaty kwoty 42.500 złotych, to jest winnym przestępstwa z art. 282 k.k. w zw. z art. 12 k.k. i art. 65 k.k. oraz w tym samym okresie w B., działając wspólnie i w porozumieniu z A. W., P. M. i J. K. (1) w zorganizowanej grupie przestępczej, w celu osiągnięcia korzyści majątkowej, w krótkich odstępach czasu w wykonaniu

z góry powziętego zamiaru, grożąc J. Z. gwałtownym zamachem na jego zdrowie i mienie, doprowadził go do niekorzystnego rozporządzenia mieniem w ten sposób, że zmusił go do zapłaty kwoty 50.000 złotych, to jest winnym przestępstwa z art. 282 k.k. w zw. z art. 12 k.k. i art. 65 k.k. i uznając, że czyny te stanowią ciąg przestępstw z art. 91§1 k.k. na mocy art. 282 k.k. w zw. z art. 65 k.k. i art. 91§1 k.k. oraz na mocy art. 33§1-3 k.k. skazał oskarżonego na karę 2 lat i 6 miesięcy pozbawienia wolności i 100 stawek dziennych grzywny określając wysokość jednej stawki w kwocie 30 złotych;

22/ w dniu 15 maja 2000 roku w G. i w Z., działając wspólnie i w porozumieniu z S. M. w zorganizowanej grupie przestępczej, po doprowadzeniu K. W. do stanu bezbronności i grożąc mu natychmiastowym użyciem przemocy, zabrał w celu przywłaszczenia samochód osobowy marki H. (...) nr rej. (...) wartości około 40.000 złotych na szkodę firmy (...) sp.z.o.o. w K., to jest winnym przestępstwa z art. 280 § 1 k.k. w zw. z art. 65 k.k. i za ten czyn na mocy art. 280§1 k.k. w zw. z art. 65 k.k. oraz na podstawie art. 33§1-3 k.k.

skazał oskarżonego na karę 2 lat i 6 miesięcy pozbawienia wolności oraz 100 stawek dziennych grzywny określając wysokość jednej stawki w kwocie 30 złotych;

23/ w okresie od dnia 15 maja 2000 roku do 18 października 2000 roku

w G. i w innych miejscowościach, działając wspólnie i w porozumieniu z S. M. w zorganizowanej grupie przestępczej, ukrywał dokumenty firmy (...) i (...) w postaci faktur, rachunków uproszczonych, poleceń przelewu – pobrania i innych nie mając prawa wyłącznie nimi rozporządzać, to jest winnym przestępstwa z art. 276 k.k. w zw. z art. 65 k.k. i za ten czyn na mocy art. 276 k.k. w zw. z art. 65 k.k. skazał oskarżonego na karę 6 miesięcy pozbawienia wolności.

Na mocy art. 91§2 k.k. w zw. z art. 86§1 i 2 k.k. Sąd orzekł wobec oskarżonego K.B. jedną karę łączną 7 lat i 6 miesięcy pozbawienia wolności oraz 300 stawek dziennych grzywny o równowartości jednej stawki w kwocie 30 złotych. Na podstawie art. 63§1 k.k. na poczet orzeczonej kary pozbawienia wolności Sąd zaliczył oskarżonemu okres rzeczywistego pozbawienia wolności w sprawie od dnia 18 października 2000 roku do dnia 19 marca 2003 roku.

Ponadto Sąd uniewinnił oskarżonego K.B. od popełnienia przestępstw zarzucanych oskarżonemu w punktach XXXIII, XXXIV, XXXV, XXXVI, XXXVII i XXXVIII aktu oskarżenia.

Wyrok w części dotyczącej oskarżonego K. B. zaskarżyli Prokurator i obrońcy oskarżonego.

Prokurator zarzucił błąd w ustaleniach faktycznych w zakresie czynu przypisanego oskarżonemu w punkcie 17 polegający na przyjęciu, że zorganizowana grupa przestępcza, w której uczestniczył oskarżony nie miała charakteru zbrojnego, podczas gdy należyta analiza zgromadzonego w sprawie materiału dowodowego prowadzi do wniosku odmiennego oraz błąd

w ustaleniach faktycznych w zakresie czynu przypisanego oskarżonemu

w punkcie 15 polegający na przyjęciu, iż pozbawienie wolności K. W. trwało do 8 czerwca 2000 roku, podczas gdy przeprowadzone w sprawie dowody wskazują, że stan ten utrzymywał się do 17 lipca 2000 roku. Nadto Prokurator zarzucił obrazę prawa materialnego, a to art. 65§1 k.k. poprzez powołanie w podstawie skazania i podstawie wymiaru kary odnośnie przestępstw popełnionych w zorganizowanej grupie przestępczej tylko art. 65 k.k. bez sprecyzowania paragrafu tego przepisu.

Tak zarzucając Prokurator wniósł o uchylene zaskarżonego wyroku w części dotyczącej czynów przypisanych oskarżonemu w punktach 15 i 17 i w tym zakresie przekazania sprawy do ponownego rozpoznania oraz o zmianę wyroku poprzez uzupełnienie przepisu art. 65 k.k., we wszystkich przypadkach takiego zacytowania go, o paragraf 1 tego artykułu.

Obrońca oskarżonego K. B. w apelacji z dnia 11 lutego 2005 roku zarzucił obrazę przepisu art. 438 pkt 2 kpk poprzez nie przeprowadzenie konfrontacji między świadkami K. W. a świadkiem J. K. (2) i pozbawienie oskarżonego możliwości zadawania pytań tym świadkom po przesłuchaniu innych świadków, którzy nie potwierdzili ich zeznań zeznając odmiennie. Zarzucił nadto błąd w ustaleniach faktycznych polegających na uznaniu oskarżonego członkiem zorganizowanej grupy przestępczej, na uznaniu, że oskarżony miał świadomość, że realizowany przez niego czek, jak i 55 innych czeków przez niego posiadanych, są podrobionymi i że czynił on przygotowania do puszczenia tych czeków w obieg. Stawiając powyższe zarzuty obrońca oskarżonego wniósł o uchylene zaskarżonego wyroku i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania sądowi I instancji.

Drugi z obrońców oskarżonego K.B. adw. S. G. zarzucił wyrokowi obrazę przepisów postępowania, a to art. 438 pkt. 2 kpk, art. 167 kpk, art. 170 i 172 kpk poprzez nieuwzględnienie wniosku oskarżonego

o ponowne przesłuchanie świadków W. i J. K. (2) oraz ich wzajemnej konfrontacji, oraz rażący błąd w ustaleniach faktycznych w zakresie uznania oskarżonego winnym popełnienia przestępstwa z art. 310 k.k. polegający na przyjęciu, że oskarżony wiedział, iż realizowany przez niego czek jak i czeki przez niego posiadane były podrobione i błąd w ustaleniach faktycznych oraz obrazę art. 438 pkt 3 kpk polegający na uznaniu za wiarygodne zeznań świadków K. W. i J. K. bez uwzględnienia, że świadkowie ci pozostają w konkubinacie, a K. W. jest długoletnim dłużnikiem oskarżonego i nie czynił żadnych kroków zwolnienia się z długów, ponadto błąd w ustaleniu, że oskarżony był uczestnikiem

zorganizowanej grupy przestępczej. Tak zarzucając obrońca oskarżonego wniósł o uchylenie zaskarżonego wyroku w całości i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania bądź o zmianę zaskarżonego wyroku i uniewinnienie go od czynu zarzucanego w punkcie XXII wyroku jako czynu z art. 310§1, 2 i 4 k.k. w zw. z art. 11§2 k.k. i z art. 12 k.k. oraz art. 65 kk.

Oskarżony A.C. został uznany winnym tego, że :

26/ w okresie od dnia 15 maja do 8 czerwca 2000 roku w G., w W. i w innych miejscowościach, działając wspólnie i w porozumieniu z innymi osobami w zorganizowanej grupie przestępczej, oraz w celu osiągnięcia korzyści majątkowej, pozbawił wolności K. W., które łączyło się ze szczególnym udręčeniem w postaci bicia go pięściami i metalową rurką, kopaniem, przypalaniem rozgrzanym nożem oraz grożeniem pozbawieniem życia lub okaleczeniem, to jest winnym przestępstwa z art. 189§2 k.k. w zw. z art. 65 k.k. i za ten czyn na mocy art. 189§2 k.k. w zw. z art. 65 k.k. skazany na karę 2 lat pozbawienia wolności;

27/ w dniu 8 czerwca w W., działając wspólnie i w porozumieniu z innymi osobami, w zorganizowanej grupie przestępczej, w celu osiągnięcia korzyści majątkowej, grożąc Z. S. (1) gwałtownym zamachem na jego zdrowie i mienie, usiłował doprowadzić go do niekorzystnego rozporządzenia mieniem w kwocie 148.406,98 złotych, lecz zamierzonego celu nie osiągnął wskutek interwencji Policji, to jest winnym przestępstwa z art.13 par. 1 k.k. w zw. z art. 282 k.k. i w zw. z art. 65 k.k. oraz w drugiej połowie maja 2000 roku w G., działając w celu osiągnięcia korzyści majątkowej, wspólnie i w porozumieniu z A. W., P. M., K. B. i J. Ś. w zorganizowanej grupie przestępczej, grożąc K. W. pozbawieniem życia, doprowadził I. D. do niekorzystnego rozporządzenia mieniem w ten sposób, że odebrał w charakterze okupu za uwolnienie tej osoby kwotę 50.000 złotych, to jest przestępstwa z art. 282 k.k. w zw. z art. 65 k.k. i przyjmując, że czyny te stanowią ciąg przestępstw w rozumieniu art. 91§1 k.k. skazał oskarżonego na mocy art. 282 k.k. w zw. z art. 65 k.k. i art. 91§1 k.k. oraz na mocy art. 33§1-3 k.k. na karę 2 lat i 6 miesięcy pozbawienia wolności oraz 150 stawek dziennych grzywny określając wysokość jednej stawki w kwocie 30 złotych;

28/ w okresie od 15 maja do 17 lipca w G., W. i w innych miejscowościach działał w zorganizowanej grupie przestępczej, mającej na celu wyłudzenie towarów na szkodę różnych podmiotów gospodarczych, dokonywanie wymuszeń rozbójniczych i popełnianie innych przestępstw, to jest winnym przestępstwa z art. 258§1 k.k. i za ten czyn na mocy art. 258§1 k.k. skazał oskarżonego na karę 1 roku pozbawienia wolności;

Na mocy art. 91§2 k.k. w zw. z art. 86§1 k.k. Sąd orzekł wobec oskarżonego A.C. jedną karę łączną 5 lat pozbawienia wolności, zaliczając z mocy art. 63§1 k.k. na poczet tej kary okres rzeczywistego pozbawienia wolności od 16 stycznia 2001 roku do 14 lipca 2004 roku.

Ponadto Sąd uznał, że zarzucany oskarżonemu A.C. w pkt XLIII aktu oskarżenia czyn polegający na tym, że w dniu 8 czerwca 2000 roku w W., oskarżony będąc uprzedzonym o odpowiedzialności karnej grożącej za zeznanie nieprawdy lub zatajenie prawdy, złożył przed funkcjonariuszem Policji przesłuchującym go w charakterze świadka w toku postępowania przygotowawczego Prokuratury Rejonowej w Wieluniu o sygn. Ds. 1322/00 nie polegające na prawdzie zeznania wskazując na znanego mu P. M. jako swego kolegę o imieniu M. stanowi wykroczenie z art. 65§1 kw i w tym zakresie na mocy art. 5§1 pkt 4 kpsw w zw. z art. 45 par. 1 kw postępowanie umorzył.

W zakresie czynów zarzucanych oskarżonemu A. C. w punktach XLIV, XLV, XLVI i XLVIII Sąd uniewinnił oskarżonego.

Wyrok w części dotyczącej oskarżonego A.C. zaskarżyli Prokurator i obrońca oskarżonego.

Prokurator zarzucił:

- obrazę art. 233§1 k.k. i art. 65 kw wyrażającą się w mylnym uznaniu, że czyn zarzucany oskarżonemu w punkcie XLIII stanowi wykroczenie, podczas gdy podanie podczas przesłuchania w charakterze świadka w toku postępowania karnego nieprawdziwych okoliczności, stanowi przestępstwo z art. 233§1 k.k.;

- obrazę prawa materialnego, a to art. 65§1 k.k. przez przytoczenie w podstawie skazania i podstawie wymiaru kary w zakresie czynów, których oskarżony dopuścił się działając w zorganizowanej grupie przestępczej, art. 65 k.k. zamiast art. 65§1 k.k.;

- błąd w ustaleniach faktycznych w zakresie czynu przypisanego oskarżonemu w punkcie 28 wyroku polegający na uznaniu, że zorganizowana grupa, w której uczestniczył oskarżony, nie miała charakteru zbrojnego i w zakresie czynu przypisanego oskarżonemu w punkcie 26 wyroku polegający na uznaniu, że pozbawienie wolności K. W. trwało do 8 czerwca 2000 roku podczas gdy z materiału dowodowego sprawy wynika, że trwało do 17 lipca 2000 roku.

Tak zarzucając Prokurator wniósł o uchylenie zaskarżonego wyroku w punktach 26, 28 i 29 i w tym zakresie przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania oraz o zmianę zaskarżonego wyroku w punkcie 27 przez wpisanie w podstawie skazania i wymiaru kary przepisu art. 65§1 k.k.

Obrońca oskarżonego A.C. w odniesieniu do czynów, za które oskarżony został uznany winnym ich popełnienia, zarzucił błąd w ustaleniach faktycznych polegający na uznaniu, że oskarżony popełnił te czyny oraz naruszenie przepisów procesowych art. 4, 5, 92 i 410 kpk polegające na nie rozważeniu całokształtu okoliczności ujawnionych w sprawie oraz na fragmentarycznej jednostronnej analizie i ocenie dowodów, co skutkowało błędnym ustaleniem, że materiał dowodowy zebrany w sprawie stanowi dostateczną podstawę do przyjęcia, że oskarżony popełnił przypisane mu przestępstwa.

W uzasadnieniu apelacji obrońca oskarżonego podniósł, że zeznania świadka W. jako wątpliwe nie zasługują na wiarę, a pozostali świadkowie kilkakrotnie zmieniali swe zeznania i nie rozpoznali z całą pewnością oskarżonego, a także że oskarżony nie przyznający się do winy zaprzeczył aby znał pokrzywdzonego lub pozostałych oskarżonych i zaprzeczył aby kiedykolwiek przebywał w G., P., R., K. lub S..

W konkluzji apelacji jej autor wniósł o zmianę zaskarżonego wyroku w części skazującej oskarżonego i uniewinnienie go od tych czynów.

Oskarżony S. M. został uznany winnym tego, że:

32/ w okresie od 15 maja 2000 roku do 8 czerwca 2000 roku w G., W. i innych miejscowościach, działając wspólnie i w porozumieniu

z J. K. (1), M. B., A. C., P. M., A. W., J. Ś., K. B. i innymi osobami w zorganizowanej grupie przestępczej, pozbawił wolności K. W. na okres powyżej 7 dni, które łączyło się ze szczególnym udręczeniem w postaci bicia go pięściami i metalową rurką, kopaniu, przypalaniu rozgrzanym nożem oraz grożeniem pozbawieniem życia lub okaleczenia, to jest przestępstwa z art. 189§2 k.k.

w zw. z art. 65 k.k. i za ten czyn skazany na mocy powyższych przepisów na karę 2 lat i 6 miesięcy pozbawienia wolności;

33/ w okresie od 19 lipca do 29 lipca 2000 roku w W., G.

i innych miejscowościach, działając wspólnie i w porozumieniu z J. K. (1), A. W., P. M. i innymi osobami w zorganizowanej grupie przestępczej, przetrzymywał J. K. (2)

w charakterze zakładnika w celu zmuszenia K. W.

do wykonywania poleceń jego oraz osób z nim współdziałających,

a w szczególności dokonywania wyłudzeń towarów od różnych podmiotów gospodarczych, to jest przestępstwa z art. 252§1 k.k. w zw. z art. 65 k.k. i za ten czyn na mocy powyższych przepisów skazany na karę 2 lat pozbawienia wolności;

34/ w dniu 15 maja 2000 roku w G. i w Z., działając wspólnie

i w porozumieniu z K.B. w zorganizowanej grupie przestępczej, po doprowadzeniu K. W. do stanu bezbronności i grożąc mu natychmiastowym użyciem przemocy zabrał w celu przywłaszczenia samochód osobowy marki H. (...) nr rej. (...) wartości około 40.000 złotych na szkodę firmy (...) sp. z o.o. w K., to jest przestępstwa z art. 280§1 k.k. w zw. z art. 65 k.k. i za ten czyn na mocy powyższych przepisów oraz w oparciu o przepis art. 33§1-3 k.k. skazany na karę 2 lat i 6 miesięcy pozbawienia wolności oraz 100 stawek dziennych grzywny określając wysokość jednej stawki w kwocie 30 złotych;

35/ w okresie od dnia 15 maja do 18 października 2000 roku w G.

i innych miejscowościach, działając wspólnie i w porozumieniu z K.B. w zorganizowanej grupie przestępczej, ukrywał dokumenty firmy (...) i (...) w postaci faktur, rachunków uproszczonych, poleceń przelewu- pobrania i innych nie mając prawa nimi wyłącznie rozporządzać, to jest przestępstwa z art. 276 k.k. w zw. z art. 65 k.k. i za ten czyn na mocy art. 276 k.k. w zw. z art. 65 k.k. skazany na karę 6 miesięcy pozbawienia wolności;

36/ w lipcu 2000 roku w G., wspólnie i w porozumieniu z K.B. w zorganizowanej grupie przestępczej, grożąc K. W. pozbawieniem życia lub uszkodzeniem ciała, doprowadził go do niekorzystnego rozporządzenia mieniem w ten sposób, że odebrał od niego kwotę 17.700 złotych należną firmie (...) sp. z o.o. w K. z tytułu sprzedaży 30.060 litrów oleju napędowego do firm PHU (...) w R.

i (...) (...) w P., to jest przestępstwa z art. 191§2 k.k. w zw. z art. 65 k.k. i za ten czyn na mocy powyższych przepisów skazany na karę 1 roku pozbawienia wolności;

37/ w dniu 8 czerwca 2000 roku w W., działając wspólnie

i w porozumieniu z P. M. i A. C.

w zorganizowanej grupie przestępczej, w celu osiągnięcia korzyści majątkowej, grożąc Z. S. (1) gwałtownym zamachem na jego zdrowie

i mienie, usiłował doprowadzić go do niekorzystnego rozporządzenia mieniem w kwocie 148.406,98 złotych, przy czym zamierzonego celu nie osiągnął wskutek interwencji Policji, to jest przestępstwa z art. 13§1 k.k. w zw. z art. 282 k.k. i za ten czyn na mocy art. 14§1 k.k. w zw. z art. 282 k.k. i w zw. z art. 65 k.k. oraz art. 33§1-3 k.k. został skazany na karę 1 roku i 6 miesięcy pozbawienia wolności oraz 100 stawek dziennych grzywny o równowartości jednej stawki w kwocie 30 złotych;

38/ w okresie od 15 maja 2000 roku do 29 lipca 2000 roku w G., W. i innych miejscowościach działał w zorganizowanej grupie przestępczej mającej na celu wyłudzenie towarów na szkodę różnych podmiotów gospodarczych, dokonywanie wymuszeń rozbójniczych

i popełnianie innych przestępstw, to jest przestępstwa z art. 258§1 k.k. i za ten czyn na mocy art. 258§1 k.k. skazany na karę 1 roku pozbawienia wolności;

39/ w dniu 3 grudnia 2001 roku w Z. i K. używał prawo jazdy numer (...) wydane przez Urząd Dzielnicowy W. stwierdzające tożsamość K. A. i przerobione poprzez wklejenie do niego własnego zdjęcia, to jest przestępstwa z art. 270§1 k.k. i za ten czyn na mocy powyższego przepisu skazany na karę 6 miesięcy pozbawienia wolności.

Na mocy art. 85 i art. 86§1 k.k. Sąd orzekł wobec oskarżonego S. M. jedną karę łączną 6 lat pozbawienia wolności i 200 stawek dziennych grzywny określając wysokość jednej stawki w kwocie 30 złotych.

Ponadto na mocy art. 5§1 pkt. 4 kpsw w zw. z art. 45§1 kw Sąd umorzył postępowanie karne w zakresie czynu opisanego w punkcie LIX aktu oskarżenia uznając, że czyn polegający na tym, że w dniu 8 czerwca 2000 roku w W. będąc uprzedzony o odpowiedzialności karnej grożącej za zeznanie nieprawdy lub zatajenie prawdy, złożył przed funkcjonariuszem Policji przesłuchującym oskarżonego w charakterze świadka w toku postępowania przygotowawczego Prokuratury Rejonowej w Wieluniu o sygn. Ds. 1322/00 nie polegające na prawdziwie zeznania podając się za K. A., stanowi wykroczenie z art. 65§1 kw.

Na podstawie art. 63§1 k.k. Sąd zaliczył oskarżonemu S. M. na poczet orzeczonej łącznej kary pozbawienia wolności okres rzeczywistego pozbawienia oskarżonego w sprawie od 3 grudnia 2001 roku do 15 lutego 2002 roku./ postanowienie Sadu Okręgowego z dnia 2 sierpnia 2004 roku/.

Wyrok w części odnoszącej się do oskarżonego S. M. zaskarżyli Prokurator i obrońca oskarżonego.

Prokurator zarzucił obrazę prawa materialnego, a to art. 233§1 k.k. i art. 65§1 kw przez uznanie, że czyn zarzucany oskarżonemu w punkcie LIX komparycji wyroku stanowi wykroczenie oraz obrazę art. 65§1 k.k. przez jego niezastosowanie do przestępstw popełnionych w zorganizowanej grupie przestępczej, a zastosowanie w podstawie skazania i podstawie wymiaru kary art. 65 k.k.

Ponadto Prokurator zarzucił błąd w ustaleniach faktycznych polegający na przyjęciu, że zorganizowana grupa przestępcza, w której oskarżony brał udział, nie miała charakteru zbrojnego, a pozbawienie wolności K. W. trwało do 8 czerwca 2000 roku podczas gdy należała analiza materiału dowodowego musi prowadzić do wniosku, że zorganizowana grupa przestępcza miała charakter zbrojny a pozbawienie wolności K. W. trwało do dnia 17 lipca 2000 roku.

W konkluzji apelacji Prokurator wniósł o uchylenie zaskarżonego wyroku w zakresie orzeczeń w punktach 40, 38 i 32 i w tej części przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania oraz zmianę wyroku w odniesieniu do pozostałych czynów, za które oskarżony został skazany przy ustaleniu jego działania w zorganizowanej grupie przestępczej poprzez ujęcie w podstawie skazania i podstawie wymiaru kary przepisu art. 65§1 k.k.

Obrońca oskarżonego S. M. zarzucił błąd w ustaleniach faktycznych polegający na niesłusznym przyjęciu, że oskarżony jest winnym popełnienia wszystkich przestępstw pomimo poważnych wątpliwości wynikających z zeznań wszystkich świadków, których prawidłowa ocena musi prowadzić do wniosków odmiennych i w konsekwencji naruszenie przepisów prawa procesowego art. 4, art. 5§2, art. 7, art. 410 i art. 424§1 i 2 kpk mające wpływ na treść wyroku i wniósł o zmianę zaskarżonego wyroku przez uniewinnienie oskarżonego od wszystkich zarzucanych mu czynów bądź uchylenie wyroku i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania.

W uzasadnieniu apelacji

Oskarżony P. M. został uznany winnym tego, że:

42/ w okresie od dnia 15 maja do 8 czerwca 2000 roku w G., W. i innych miejscowościach, działając wspólnie i w porozumieniu z J. K. (1), M. B. A. C., K.B., A. W., J. Ś. i innymi osobami w zorganizowanej grupie przestępczej, pozbawił wolności K. W. na okres powyżej 7 dni, które łączyło się ze szczególnym udręczeniem w postaci bicia go pięściami i rurką metalową, kopanie, przypalanie rozgrzanym nożem oraz grożeniem pozbawieniem życia lub okaleczeniem, to jest przestępstwa z art. 189§2 k.k. w zw. z art. 65 k.k. i za ten czyn na mocy art. 189§2 k.k. w zw. z art. 65 k.k. skazany na karę 1 roku i 6 miesięcy pozbawienia wolności;

43/ w okresie od 19 lipca 2000 roku do 29 lipca 2000 roku w W. i innych miejscach, działając w zorganizowanej grupie przestępczej, wspólnie i w porozumieniu z J. K. (1), S. M., J. D., A. W. i innymi osobami przetrzymywał J. K. (2) w charakterze zakładnika, w celu zmuszenia K. W. do określonego zachowania się, polegającego na wykonywaniu poleceń jego i innych osób, a w szczególności dokonywania wyłudzeń towarów i innych przestępstw, to jest przestępstwa z art. 252§1 k.k. w zw. z art. 65 k.k. i za ten czyn na mocy powyższych przepisów na karę 1 roku i 6 miesięcy pozbawienia wolności;

44/ w okresie od 15 maja do 29 lipca 2000 roku w G., W. i innych miejscowościach działał w zorganizowanej grupie przestępczej mającej na celu wyłudzenie towarów, dokonywanie wymuszeń rozbójniczych

i popełnianie innych przestępstw, to jest przestępstwa z art. 258§1 k.k. i na mocy tego przepisu skazany na karę 1 roku pozbawienia wolności;

45/ w drugiej połowie maja 2000 roku w G., działając w celu osiągnięcia korzyści majątkowej, wspólnie i w porozumieniu z A. W., J. Ś., A. C. i K.B.

w zorganizowanej grupie przestępczej, grożąc K. W. pozbawieniem życia doprowadził I. D. do niekorzystnego rozporządzenia mieniem w ten sposób, że odebrał w charakterze okupu za uwolnienie tej osoby kwotę 50.000 złotych, to jest przestępstwa z art. 282 k.k.

w zw. z art. 65 k.k. i za ten czyn na mocy art. 282 k.k. w zw. z art. 65 k.k. i na mocy art. 33§1-3 k.k. skazany na karę 1 roku i 6 miesięcy pozbawienia wolności i 60 stawek dziennych grzywny o równowartości jednej stawki w kwocie 30 złotych;

46/ w lipcu 2000 roku w G. i w W., wspólnie i w porozumieniu z A. W., K.B., J. K. (1)

i S. M. w zorganizowanej grupie przestępczej, grożąc K. W. pozbawieniem życia lub uszkodzeniem ciała, doprowadził go do niekorzystnego rozporządzenia mieniem w ten sposób, że odebrał od niego kwotę 17.700 złotych należną firmie (...) sp. z o.o.

w K. z tytułu sprzedaży 30.060 litrów oleju napędowego do firm PHU (...) w R. i (...) (...) w P., to jest przestępstwa z art. 191§1 k.k. w zw. z art. 65 k.k. i na mocy tychże przepisów skazany na karę 1 roku pozbawienia wolności;

47/ w okresie od czerwca do lipca 2000 roku w R. i B., działając wspólnie i w porozumieniu z J. K. (1), K. B.

i innymi osobami w zorganizowanej grupie przestępczej, w celu osiągnięcia korzyści majątkowej, w krótkich odstępach czasu, w wykonaniu z góry powziętego zamiaru, grożąc J. W. gwałtownym zamachem na jego zdrowie i mienie, doprowadził go do niekorzystnego rozporządzenia mieniem w ten sposób, że zmusił go do zapłaty kwoty 42.500 złotych, to jest przestępstwa z art. 282 k.k. w zw. z art. 12 k.k. i art. 65 k.k.,

w okresie od czerwca do lipca 2000 roku w B., działając wspólnie

i w porozumieniu z A. W., K. B. i J. K. (1) w zorganizowanej grupie przestępczej, w celu osiągnięcia korzyści majątkowej, w krótkich odstępach czasu, w wykonaniu z góry powziętego zamiaru, grożąc J. Z. gwałtownym zamachem na jego zdrowie i mienie, doprowadził go do niekorzystnego rozporządzenia mieniem

w ten sposób, że zmusił go do zapłaty kwoty 50.000 złotych, to jest przestępstwa z art. 282 k.k. w zw. z art. 12 k.k. i z art. 65 k.k. oraz w okresie od 6 do 8 czerwca 2000 roku w W. działając wspólnie i w porozumieniu

z A.C., S. M. i innymi osobami w zorganizowanej grupie przestępczej, w celu osiągnięcia korzyści majątkowej, w krótkich odstępach czasu, w wykonaniu z góry powziętego zamiaru, grożąc Z. S. (1) gwałtownym zamachem na jego zdrowie i mienie, usiłował doprowadzić go do niekorzystnego rozporządzenia mieniem, lecz zamierzonego celu nie osiągnął wskutek interwencji Policji, to jest przestępstwa z art. 13§1 k.k. w zw. z art. 282 k.k. i w zw. z art. 12 k.k. i art. 65 k.k. i przyjmując, że przestępstwa te objęte są ciągiem przestępstw w rozumieniu art. 91§1 k.k. skazany na mocy art. 282 k.k. w zw. z art. 65 k.k. i art. 91§2 k.k. oraz art. 33§1-3 k.k. na karę 3 lat pozbawienia wolności i 300 stawek dziennych grzywny

o równowartości jednej stawki w kwocie 30 złotych;

48/ w okresie od 23 lutego 2000 roku do 22 maja 2000 roku w J., w G. i innych miejscowościach, działając czynem ciągłym, w krótkich odstępach czasu, w wykonaniu z góry powziętego zamiaru,

w zorganizowanej grupie przestępczej, posługiwał się przerobionym poprzez wklejenie własnego zdjęcia dowodem osobistym innej osoby o numerach (...) wystawionym dnia 29 września 1998 roku przez Burmistrza Gminy W. – U. na nazwisko M. K. i podając się za tą osobę wyłudził od uprawnionych do wystawiania dokumentów pracowników Urzędu Miasta i Gminy w J., (...) Banku S.A. w T. Filia w J. oraz (...) Bank w K. Oddział w G. zaświadczenia o wpisie do ewidencji działalności gospodarczej oraz umowy bankowych rachunków bieżących, i tak:

w dniu 23 lutego 2000 roku w J. na podstawie przerobionego poprzez podrobienie podpisu M. K. dokumentu w postaci wniosku Przedsiębiorstwa (...) s.c. datowanego na dzień 23 lutego 2000 roku złożonego do Urzędu Miasta i Gminy w J. wyłudził od Zastępcy Burmistrza tego Urzędu zaświadczenie

o wpisie do ewidencji działalności gospodarczej nr (...) z dnia 23 lutego 2000 roku ,

w dniu 1 marca 2000 roku w J. na podstawie przerobionego poprzez podrobienie podpisu M. K. dokumentu w postaci wniosku Przedsiębiorstwa (...) s.c. datowanego na dzień 29 lutego 2000 roku złożonego do Urzędu Miasta i Gminy w J. wyłudził od Zastępcy Burmistrza zaświadczenie o wpisie do ewidencji działalności gospodarczej nr (...) datowanego z dnia 1 marca 2000 roku,

w dniu 28 marca 2000 roku w J. w celu użycia za autentyczny podrobił poprzez podpisanie się nazwiskiem M. K. wniosek z dnia 28 marca 2000 roku o otwarcie rachunku bankowego bieżącego dla Przedsiębiorstwa (...) s.c. w J. do (...) Banku S.A. w T. Filia w J. oraz druk umowy takiego rachunku, wskutek czego wyłudził od T. B.

i G. D. – pełnomocników tego Banku, poświadczenie nieprawdy w postaci podpisania umowy rachunku bieżącego Przedsiębiorstwa (...) s.c. z tymże Bankiem o numerze (...),

w dniu 22 maja w G. w celu użycia za autentyczne podrobił poprzez podpisanie się nazwiskiem M. K. karty wzorów podpisów i umowę zawartą tego dnia z (...) Bank w K. Oddział w G. a firmą (...), s.c. z J. rachunku bankowego pomocniczego nr (...) – (...) – (...) – (...), wskutek czego wyłudził od pracowników tego banku w osobach Naczelnika Oddziału K. P. i Referenta ds. Operacyjno – Rachunkowych M. G. poświadczenie nieprawdy w postaci podpisania umowy rachunku bieżącego Przedsiębiorstwa (...) sc. Z tymże bankiem o nr (...) - (...) (...) – (...),

to jest przestępstwa z art. 270§1 k.k., art. 272 k.k. i art. 275§1 k.k. w zw. z art. 11§2 k.k. i art. 12 k.k. oraz 65 k.k. i za ten czyn skazany na mocy art. 270§1 k.k. w zw. z art. 11§3 k.k. i art. 65 k.k. na karę 1 roku i 6 miesięcy pozbawienia wolności;

49/ w okresie od dnia 28 marca 2000 roku do dnia 29 lipca 2000 roku

w G. i innych miejscowościach, działając czynem ciągłym, w krótkich odstępach czasu, w wykonaniu z góry powziętego zamiaru, w zorganizowanej grupie przestępczej, działając wspólnie i w porozumieniu z K.B.

i A. B., podrobił 4 sztuki czeków gotówkowych oraz przechowywał celem puszczenia do obiegu 55 sztuk czeków gotówkowych wystawionych przez dwa różne banki, mogących być zrealizowanymi jedynie ze sfalszowanym podpisem innej osoby, i tak:

w okresie od 28 marca 2000 roku do 29 lipca 2000 roku w G. i w innych nieustalonych miejscowościach, działając wspólnie i w porozumieniu

z K. B., czynem ciągłym, w krótkich odstępach czasu,

w wykonaniu z góry powziętego zamiaru, czynił przygotowania do podrobienia 10 czeków gotówkowych o numerach (...) uprawniających do wypłaty sum pieniężnych z rachunku PW (...) s.c.

w J. prowadzonego przez (...) Bank S.A. Oddział T. Filia w J. pod numerem (...) w ten sposób, że przechowywał je celem puszczenia w obieg

u K. B. (1), wiedząc, iż użyte być mogą jedynie ze sfalszowanym podpisem M. K., a nadto podrobił podpis M. K. jako wystawcy na czekach oznaczonych numerami (...) i (...), które przedstawione zostały przez P. M. w dniach 9 i 10 maja 2000 roku we wskazanym oddziale banku do zapłaty, a na ich podstawie pracownicy banku wypłacili odpowiednio kwoty 25.000 i 25.500 złotych,

w okresie od 22 maja do 29 lipca 2000 roku w G. i innych nieustalonych miejscowościach, działając wspólnie i w porozumieniu z A. B.

i K. B., czynem ciągłym, w krótkich odstępach czasu,

w wykonaniu z góry powziętego zamiaru, czynił przygotowania do podrobienia 47 czeków gotówkowych o numerach (...) i od (...) do (...) uprawniających do wypłaty sum pieniężnych z rachunku PW (...) s.c. w J. prowadzonego przez (...) OddziałG. pod numerem (...) – (...) – (...) - 001 w ten sposób, że przechowywał je celem puszczenia w obieg u K.

B. (1) wiedząc, że użyte być mogą jedynie ze sfalszowanym podpisem M. K.,

a nadto podrobił podpis M. K. jako wystawcy czeków

o numerach (...) i (...), które przedstawione zostały przez P. M. i K.B. w dniach 3 lipca i 18 sierpnia 2000 roku we wskazanym oddziale banku do zapłaty, a na ich podstawie pracownicy banku wypłacili odpowiednio kwoty 49.000 i 9.500 złotych,

to jest przestępstwa z art. 310§1 k.k. i art. 310§2 k.k. oraz art. 310§4 k.k.

w związku z art. 11§2 k.k. i art. 12 k.k. oraz art. 65 k.k. i za ten czyn na mocy art. 310§1 k.k. w zw. z art. 11§3 k.k. i art. 65 k.k. skazany na karę 5 lat i 6 miesięcy pozbawienia wolności;

50/ w lipcu 2000 roku w W. i innych miejscach posłużył się dowodem osobistym serii (...) wydanym przez Burmistrza Gminy W. stwierdzającym tożsamość M. K. i przerobionym poprzez wklejenie do niego własnego zdjęcia oraz umieszczenie podrobionych odcisków pieczęci z adnotacjami i podpisami dotyczącymi zameldowania i wymeldowania a także odcisków pieczęci Zakładu Ubezpieczeń Społecznych, to jest przestępstwa z art. 275§1 k.k. i z art. 270§1 k.k. w związku z art. 11§2 k.k. i za ten czyn na mocy art. 270§1 k.k. w zw. z art. 11§3 k.k. skazany na karę 1 roku pozbawienia wolności.

Na podstawie art. 91§2 k.k. w zw. z art. 86§1 i 2 k.k. Sąd orzekł wobec oskarżonego P. M. jedną karę łączną 6 lat i 6 miesięcy pozbawienia wolności i 300 stawek dziennych grzywny o równowartości jednej stawki w kwocie 30 złotych.

Na poczet orzeczonej łącznej kary pozbawienia wolności na mocy art. 63§1 k.k. Sąd zaliczył oskarżonemu okres rzeczywistego pozbawienia wolności w sprawie od 29 lipca 2000 roku do 20 grudnia 2000 roku oraz od 28 września 2003 roku do 14 lipca 2004 roku.

Nadto na mocy art. 5§1 pkt. 4 kpsw w związku z art. 45§1 kw Sąd umorzył postępowanie karne w zakresie czynu zarzucanego oskarżonemu P. M. w punkcie LXXI aktu oskarżenia, polegającego na tym, że w dniu 8 czerwca 2000 roku w W., będąc uprzedzonym

o odpowiedzialności karnej grożącej za zeznanie nieprawdy lub zatajenie prawdy, złożył przed funkcjonariuszem Policji przesłuchującym go

w charakterze świadka w toku postępowania przygotowawczego Prokuratury Rejonowej w Wieluniu o sygn. Ds. 1322/00 nie polegające na prawdzie zeznania podając się za M. K. syna C. współwłaściciela firmy (...) s.c. z J., to jest czynu wyczerpującego znamiona przestępstwa z art. 233§1 k.k.

Wyrok w odniesieniu do P. M. zaskarżył Prokurator

i zarzucił obrazę prawa materialnego, a to art. 233§1 k.k. i art. 65§1 k.w.

w odniesieniu do czynu zarzucanego oskarżonemu w punkcie LXXI aktu oskarżenia oraz obrazę art. 65§1 k.k. z powodów powyżej przytoczonych tożsamych jak podniesione w odniesieniu do oskarżonych A. C., S. M., K. B. i J. K. (1) oraz błąd w ustaleniach faktycznych polegający na przyjęciu, że zorganizowana grupa przestępcza, w której działał oskarżony nie miała charakteru zbrojnego

i że pozbawienie wolności K. W. trwało do 8 czerwca 2000 roku i wniósł o uchylenie wyroku w odniesieniu do oskarżonego P. M. w punktach 44, 42 i 51 i w tym zakresie przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania oraz zmianę wyroku poprzez uzupełnienie art. 65 k.k. o wskazanie paragrafu 1 w podstawie skazania i podstawie wymiaru kary w odniesieniu do czynów popełnionych w zorganizowanej grupie przestępczej.

Sąd Okręgowy uznał oskarżonego J. S. winnym tego, że:

1/ w okresie od dnia 15 maja 2000 roku do 8 czerwca 2000 roku w G., W. i innych miejscowościach, działając wspólnie i w porozumieniu

z J. K. (1), M. B., A. C., P. M., A. W., K. B., S. M. i innymi osobami w zorganizowanej grupie przestępczej pozbawił wolności K. W. na okres powyżej 7 dni, które łączyło się ze szczególnym udręczeniem w postaci bicia go pięściami i metalową rurką, kopanie, przypalanie rozgrzanym nożem oraz grożenia pozbawieniem życia bądź okaleczeniem, to jest przestępstwa z art. 189§2 k.k.

w zw. z art. 65 k.k. i na mocy tychże przepisów skazał oskarżonego na karę 2 lat i 6 miesięcy pozbawienia wolności;

2/ w drugiej połowie maja 2000 roku w G., działając w celu osiągnięcia korzyści majątkowej, wspólnie i w porozumieniu z A. W., K. B., P. M. i A. C.

w zorganizowanej grupie przestępczej, grożąc K. W. pozbawieniem życia doprowadził I. D. do niekorzystnego rozporządzenia mieniem w ten sposób, że odebrał w charakterze okupu za uwolnienie tej osoby kwotę 50 tysięcy złotych, przy czym czynu tego dopuścił się w warunkach powrotu do przestępstwa z art. 64§1 k.k. albowiem wyrokiem Sądu Rejonowego dla Miasta Stołecznego Warszawy z dnia 12 września 1996 roku sygn. VIII K 774/96 za czyn z art. 203§1 d.k.k. w zw. z art. 50 d.k.k. skazany był na kartę 1 roku pozbawienia wolności, którą odbył w okresie od 22.04.1996r. do 12.09.1996 r. i od 8.12.1998r. do 18.07.1999r., to jest winnym przestępstwa z art. 282 k.k. w zw. z art. 64§1 k.k. i za ten czyn Sąd skazał oskarżonego na mocy art. 282 k.k. w zw. z art. 64§1 k.k. i art. 65 k.k. oraz na mocy art. 33§1 – 3 k.k. na karę 2 lat i 6 miesięcy pozbawienia wolności oraz 200 stawek dziennych grzywny określając wysokość jednej stawki w kwocie 30 złotych;

3/ w okresie od 15 maja do 17 lipca 2000 roku w G., W. i innych miejscowościach działał w zorganizowanej grupie przestępczej mającej na celu wyłudzenie towarów na szkodę różnych podmiotów gospodarczych, dokonywanie wymuszeń rozbójniczych i innych przestępstw, to jest przestępstwa z art. 258§1 k.k. i na mocy tego przepisu skazał oskarżonego na karę 1 roku pozbawienia wolności.

Na mocy art. 85 i 86§1 k.k. Sąd orzekł wobec oskarżonego jedną łączną karę pozbawienia wolności w wysokości 4 lat i 6 miesięcy, zaliczając na jej poczet

z mocy art. 63§1 k.k. okres rzeczywistego pozbawienia wolności oskarżonego

w sprawie od dnia 10 grudnia 2002 roku do dnia 12 maja 2004 roku /postanowienie Sadu Okręgowego z dnia 2 sierpnia 2004 roku/.

Powyższy wyrok w części dotyczącej oskarżonego J. Ś. zaskarżyli Prokurator i obrońca oskarżonego.

Prokurator zarzucił błąd w ustaleniach faktycznych poczynionych przez Sąd

a polegający na niesłusznym uznaniu, że zorganizowana grupa przestępcza, której członkiem był oskarżony, nie miała charakteru zbrojnego i że pozbawienie wolności K. W. trwało do 8 czerwca 2000 roku podczas gdy faktycznie miało ono miejsce do 17 lipca 2000 roku. Nadto Prokurator zarzucił obrazę art. 65§1 k.k. poprzez przytoczenie art. 65 k.k. zamiast w pełnym jego brzmieniu. W związku z tymi zarzutami Prokurator wniósł o uchylenie zaskarżonego wyroku w punktach 53 i 55 odnośnie oskarżonego J. Ś. i w tym zakresie przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania oraz zmianę podstawy skazania i wymiaru kary w punkcie 54 wyroku poprzez wpisanie art. 65§1 k.k. w miejsce art. 65 k.k.

Obrońca oskarżonego J. Ś. zarzucił błąd w ustaleniach faktycznych polegający na przypisaniu oskarżonemu winy w zakresie zarzucanych mu czynów oraz naruszenie przepisów prawa materialnego art. 189§2 k.k., art. 282 k.k. i art. 258§1 k.k. przez przyjęcie, że oskarżony czyny te popełnił i naruszenie przepisów prawa procesowego a to art. 5§2 kpk, art. 2 kpk, art.7 kpk i art. 169§2 kpk. W uzasadnieniu apelacji jej autor podniósł, że oskarżony nie przyznał się do winy, jak również pozostali oskarżeni nie przyznali się do winy odnośnie przestępstw zarzucanych im a popełnionych wspólnie i w porozumieniu, że oskarżony zaprzeczył aby od 15 maja do końca lipca 2000 roku przebywał w G., a zeznania świadka K. W. są niewiarygodne, skoro na rozprawie w dniu 11 czerwca 2003 roku zeznał on „tyle razy zeznawałem, że już się gubię” i skoro w innych procesach występuje on jako oskarżony, który doprowadził wiele podmiotów gospodarczych do niekorzystnego rozporządzenia mieniem, a ponadto na rozprawie w dniu 15 maja 2003 roku świadek ten nie rozpoznał oskarżonego Ś. jako biorącego udział w popełnieniu przestępstwa opisanego w punkcie 53 wyroku by na kolejnej rozprawie w dniu 21 maja 2003 roku rozpoznać oskarżonego, co dowodzi sprzeczności w zeznaniach tego świadka. Obrońca oskarżonego podniósł także, że świadek D. na rozprawie w dniu 22 października 2003 roku nie rozpoznał oskarżonego, że nie ma podstaw do przyjęcia aby działała jakaś grupa przestępcza i aby oskarżony w niej działał, a z P. M. znał się od dziecka, znali się również ich rodzice, stąd zatrzymanie ich w samochodzie oskarżonego Ś. niczego nie dowodzi.

Tak zarzucając obrońca oskarżonego wniósł o zmianę zaskarżonego wyroku przez uniewinnienie oskarżonego od wszystkich zarzucanych mu czynów.

Sąd Okręgowy nadto uznał oskarżonego A. W. winnym tego, że:

57/ w okresie od 15 maja 2000 roku do dnia 6 czerwca 2000 roku w G., W. i innych miejscowościach, działając wspólnie i w porozumieniu

z J. K. (1), M. B. A. C. P. M., J. Ś. i innymi osobami

w zorganizowanej grupie przestępczej, pozbawił wolności K. W. na okres powyżej 7 –miu dni, które łączyło się ze szczególnym udręczeniem w postaci bicia go pięściami i metalową rurką, kopaniu, przypalaniu rozgrzanym nożem oraz grożenia pozbawieniem życia bądź okaleczeniem, to jest przestępstwa z art. 189§2 k.k. w zw. z art. 65 k.k. i za ten czyn na mocy wyżej przytoczonych przepisów skazał na karę 1 roku i 6 miesięcy pozbawienia wolności;

58/ w okresie od 19 lipca do 29 lipca 2000 roku w W., G.

i innych miejscowościach, działając wspólnie i w porozumieniu z J. K. (1), P. M. i innymi osobami w zorganizowanej grupie przestępczej, przetrzymywał J. K. (2) w charakterze zakładnika

w celu zmuszenia K. W. do wykonywania poleceń jego

i osób z nim współdziałających, a w szczególności dokonywania wyłudzeń towarów od różnych podmiotów gospodarczych, to jest przestępstwa z art. 252 §1 kk w zw. z art. 65 k.k. i za ten czyn na mocy powyższych przepisów skazał oskarżonego na karę 1 roku i 6 miesięcy pozbawienia wolności;

59/ w drugiej połowie maja 2000 roku w G., działając w celu osiągnięcia korzyści majątkowej, wspólnie i w porozumieniu z P. M., J. Ś., A. C. (1) i K. B. (1),

w zorganizowanej grupie przestępczej, grożąc K. W. pozbawieniem życia, doprowadził I. D. do niekorzystnego rozporządzenia mieniem w ten sposób, że zmusił go do zapłaty w charakterze okupu za uwolnienie tej osoby kwotą 50.000 złotych, to jest przestępstwa

z art. 282 k.k. w zw. z art. 65 k.k. oraz w okresie pomiędzy majem 2000 roku

a lipcem 2000 roku w B. działając wspólnie i w porozumieniu

z P. M., J. K. (1) i innymi osobami

w zorganizowanej grupie przestępczej, w celu osiągnięcia korzyści majątkowej, grożąc J. Z. gwałtownym zamachem na jego zdrowie

i mienie, doprowadził go do niekorzystnego rozporządzenia mieniem w ten sposób, że zmusił go do zapłaty kwoty 50.000 złotych, to jest czynu z art. 282 k.k. w zw. z art. 65 k.k. i przyjmując, że czyny te stanowią ciąg przestępstw

z art. 91§1 k.k. na mocy art. 282 k.k. w zw. z art. 65 k.k. i art. 91§1 k.k. oraz na mocy art. 33§1 – 3 k.k. skazał oskarżonego na karę 1 roku i 6 miesięcy pozbawienia wolności i 50 stawek dziennych grzywny przyjmując równowartość jednej stawki w kwocie 30 złotych;

60/ w dniu 12 lipca 2000 roku w P. i R. stosując przemoc wobec K. W. w postaci pozbawienia go w tym czasie wolności, wspólnie i w porozumieniu z innymi osobami w zorganizowanej grupie przestępczej, zmusił K. W. do zawarcia w imieniu firmy (...) sp. z o.o. w K. transakcji sprzedaży 30.060 litrów oleju napędowego do firm PHU (...) w R. i (...) (...) w P., to jest przestępstwa z art. 191§1 k.k. w zw. z art. 12 k.k. oraz w lipcu 2000 roku

w G. i W., wspólnie i w porozumieniu z K.B., P. M., J. K. (1) i S. M.

w zorganizowanej grupie przestępczej, grożąc K. W. pozbawieniem życia lub uszkodzeniem ciała, doprowadził go do niekorzystnego rozporządzenia mieniem w ten sposób, że odebrał od niego kwotę 17.700 złotych należną firmie (...) sp.

z o.o. w K. z tytułu sprzedaży 30.060l. oleju napędowego do firm PHU (...) w R. i do (...) (...) w P.. to jest przestępstwa z art. 191§1 k.k. w zw. z art. 2 k.k. i przyjmując, że przestępstwa te stanowią ciąg przestępstw z art. 91§1 kk na mocy art. 191§1 k.k. w zw. z art. 65 k.k. i art. 91§1 k.k. skazał oskarżonego na karę 1 roku pozbawienia wolności;

61/ w czerwcu 2000 roku w Z. działając wspólnie i w porozumieniu

z J. K. (1) w zorganizowanej grupie przestępczej, grożąc I. D. natychmiastowym użyciem wobec niego przemocy, zabrał mu w celu krótkotrwałego użycia, samochód osobowy marki H. (...) nr rej. (...) K własności G. K. (1) wartości około

57.000 złotych, to jest przestępstwa z art. 289§3 k.k. i za ten czyn na mocy art. 289§3 k.k. w zw. z art. 65 k.k. skazał oskarżonego na karę 1 roku i 6 miesięcy pozbawienia wolności;

62/ w okresie od 15 maja 2000 roku do 29 lipca 2000 roku w G., W. i innych miejscowościach działał w zorganizowanej grupie przestępczej mającej na celu wyłudzenie towarów, dokonywanie wymuszeń rozbójniczych i innych przestępstw, to jest przestępstwa z art. 258 §1 k.k. i za ten czyn na mocy art. 258§1 k.k. skazał oskarżonego na karę 1 roku pozbawienia wolności.

Na mocy art. 91§2 k.k. i art. 86§1 k.k. Sąd orzekł wobec oskarżonego A. W. jedną karę łączną w wysokości lat 5, na poczet której z mocy art. 63 §1 k.k. zaliczył okres rzeczywistego pozbawienia wolności oskarżonego w sprawie od 29 lipca 2000 roku do dnia 22 stycznia 2004 roku.

Wyrok w części dotyczącej oskarżonego A. W. zaskarżyli Prokurator i obrońca oskarżonego.

Prokurator zarzucił błąd w ustaleniach faktycznych polegający na uznaniu, że grupa przestępcza, w której działał oskarżony nie miała charakteru zbrojnego oraz, że pozbawienie wolności K. W. trwało do 8 czerwca 2000 roku i w związku z tymi zarzutami wniósł o uchylenie wyroku w punktach 57 i 62 i w tym zakresie przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania. Nadto Prokurator zarzucił obrazę art. 65§1 k.k. przez jego niezastosowanie w punktach 58, 59, 60 i 61 wyroku w podstawie skazania i wymiaru kary pomimo przyjęcia, że przestępstw przypisanych oskarżonemu w tych punktach wyroku dopuścił się on działając w zorganizowanej grupie przestępczej.

Obrońca oskarżonego A. W. zarzucił naruszenie prawa procesowego przez dowolną ocenę dowodów i błąd w ustaleniach faktycznych poprzez przyjęcie winy oskarżonego odnośnie wszystkich zarzucanych mu czynów.

W uzasadnieniu autor apelacji podniósł, że oskarżony nie przyznał się do winy

a wyjaśnił, że był nieetatowym kierowcą K. W. i na jego prośbę zabrał J. K. (2) z R. z uwagi na jej problemy finansowe i konflikty rodzinne. Autor apelacji podniósł nadto, że zeznania świadków K. W. i J. K. (2) jak i I. D. są niewiarygodne. Tak zarzucając autor apelacji wniósł o uchylenie zaskarżonego wyroku wobec oskarżonego A. W. i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania.

Oskarżony A. B. został uznany winnym tego, że:

65/ w okresie od 1 marca do 22 maja 2000 roku w J.,

w G. i innych miejscowościach, działając czynem ciągłym, w krótkich odstępach czasu, w wykonaniu z góry powziętego zamiaru, posługiwał się przerobionym przez wklejenie własnego zdjęcia dowodem osobistym innej osoby o nr (...) wystawionym 11 października 1989 roku przez Urząd Miejski w L. na nazwisko A. Ł. i podając się za tę osobę wyłudził od uprawnionych do wystawiania dokumentów pracowników Urzędu Miasta i Gminy w J., (...) Banku S.A.

w T. Filia w J. oraz (...) Banku w K. Oddział w G. zaświadczenia o wpisie do ewidencji działalności gospodarczej oraz umowy bankowych rachunków bieżących, i tak:

- w dniu 1 marca 2000 roku w J. na podstawie przerobionego przez podrobienie podpisu A. Ł. dokumentu w postaci wniosku Przedsiębiorstwa (...) s.c. w J. datowanego na dzień 29 lutego 2000 roku złożonego do Urzędu Miasta i Gminy w J. wyłudził od tego (...) zaświadczenie o wpisie do ewidencji działalności gospodarczej nr (...) z dnia 1 marca 2000 roku,

- w dniu 28 marca 2000 roku w J. w celu użycia za autentyczny podrobił przez podpisanie się nazwiskiem A. Ł. wniosek z dnia 28 marca 2000 roku o otwarcie rachunku bankowego bieżącego dla Przedsiębiorstwa (...) s.c. w J. skierowany do (...) Banku S.A. w T. Filia w J. oraz druk umowy takiego rachunku, wskutek czego wyłudził od T. B.

i G. D. będących pełnomocnikami tego banku poświadczanie nieprawdy w postaci podpisania umowy rachunku bieżącego Przedsiębiorstwa (...) s.c. z tymże bankiem o numerze (...) - (...) - (...),

- w dniu 22 maja 2000 roku w G. w celu użycia za autentyczny porobił poprzez podpisanie się nazwiskiem A. Ł. karty wzorów podpisów i umowę zawartą tego dnia z (...) Bankiem w K. Oddział w G. a firmą (...) s.c. z J. rachunku

bankowego pomocniczego nr (...) (...) (...) (...) wskutek czego wyłudził od pracowników tego banku w osobach Naczelnika Oddziału – K. P. i Referenta d/s Operacyjno – Rachunkowych M. G. poświadczenie nieprawdy w postaci podpisania umowy rachunku bieżącego Przedsiębiorstwa (...) s.c. z tymże bankiem o nr (...) - (...) - (...),

to jest przestępstwa z art. 270§1 k.k. i art. 272 k.k. i art. 275§1 k.k. w zw.

z art. 11§2 k.k. i w zw. z art. 12 k.k. i za ten czyn na mocy art. 270§1 k.k. w zw. z art. 11§3 k.k. skazany na karę 1 roku pozbawienia wolności;

66/ w okresie od 22 maja 2000 roku do 18 października 2000 roku w G. i innych nieustalonych miejscowościach, działając wspólnie i w porozumieniu

z P. M. i K. B., czynem ciągłym, w krótkich odstępach czasu w wykonaniu z góry powziętego zamiaru, podrobił 49 czeków gotówkowych o numerach (...) i od (...) do (...) uprawniających do wypłaty sum pieniężnych z rachunku PW (...) s.c.

w J. prowadzonego przez (...) Oddział G. pod numerem (...) (...) (...) (...) w ten sposób, że podrobił podpis A. Ł. jako wystawcy tych czeków, przy czym dwa чеки gotówkowe oznaczone numerami (...) i (...) przedstawione zostały przez P. M. i K.B. w dniach 3 lipca i 18 sierpnia 2000 roku we wskazanym oddziale banku do zapłaty odpowiednio kwoty 49.000 złotych i 9.500 złotych, zaś co do pozostałych czeków czynił przygotowania do puszczenia ich w obieg, to jest przestępstwa z art. 310§1 k.k.

i z art. 310§2 k.k. i art. 310§4 k.k. w zw. z art. 11§2 k.k. i art. 12 k.k. i za ten czyn na mocy art. 310§1 k.k. w zw. z art. 11§3 k.k. skazany na karę 5 lat pozbawienia wolności.

Na podstawie art. 85 i art. 86§1 k.k. Sąd wymierzył oskarżonemu A. B. jedną karę łączną 5 lat pozbawienia wolności, zaliczając na jej poczet

z mocy art. 63§1 k.k. okres rzeczywistego pozbawienia wolności oskarżonego w sprawie od 29 stycznia 2002 roku do 31 stycznia 2002 roku.

W odniesieniu do oskarżonego A. B. wyrok został zaskarżony przez obrońcę oskarżonego. Zarzucił on naruszenie prawa procesowego a to art. 7 kpk w związku z art. 478§3 kpk przez naruszenie zasady swobodnej oceny dowodów z uwagi na wątpliwą wartość dowodową zeznań świadka K., który nie wskazał jednoznacznie na oskarżonego jako sprawcę przestępstwa

z art. 270§1 k.k. i oparcie się na opinii grafologicznej pomimo, że jest to dowód niewystarczający dla przypisania oskarżonemu przestępstwa opisanego

w punkcie LXXXVIII aktu oskarżenia, przy czym Sąd nie ustalił jaka była rola B., choć ustalił, że nie był członkiem grupy przestępczej a jedynie pełnił rolę „słupa” i stąd fakt autentyczności jego podpisów na czekach nie może uzasadniać jego winy. Z tych też względów obrońca oskarżonego zarzucił obrazę art. 5§2 kpk i obrazę prawa materialnego, a to art. 270§1 k.k. i art. 310 §1 k.k.

Podnosząc powyższe zarzuty obrońca oskarżonego A. B. wniósł

o zmianę zaskarżonego wyroku przez uniewinnienie oskarżonego od zarzucanych mu czynów lub o zmianę zaskarżonego wyroku przez przyjęcie wypadku mniejszej wagi z art. 310§3 k.k.

Sąd Apelacyjny zważył co następuje :

Apelacje wniesione przez obrońców oskarżonego J. K. (1) nie zasługują na uwzględnienie, natomiast apelacja Prokuratora w odniesieniu do tegoż oskarżonego jest częściowo zasadna.

Obie apelacje obrońców oskarżonego J. K. (1) przede wszystkim kwestionują prawidłowość przyjętej przez Sąd Okręgowy oceny dowodów

z zeznań świadków K. W. i J. K. (2) jako wiarygodnych dowodów, w oparciu o które Sąd poczynił ustalenia faktyczne w sprawie. W tym aspekcie też formułują zarzuty obrazy prawa procesowego,

a to art. 4, 5§2, 7, 410 i 424§1 kpk oraz zarzucają błąd w ustaleniach faktycznych poczynionych przez Sąd.

Z tak postawionymi zarzutami nie sposób się zgodzić. Wbrew bowiem tymże zarzutom stwierdzić należy, iż sąd meriti w sposób wyczerpujący i dokładny przeprowadził postępowanie dowodowe, gromadząc kompletny materiał dowodowy, dający podstawę do podjęcia merytorycznego rozstrzygnięcia.

Oceny wartości dowodów z zeznań wyżej wymienionych świadków, dokonał Sąd pod względem ich wewnętrznej spójności i wzajemnych relacji. Przy tej ocenie w zakresie czynów przypisanych oskarżonemu w punktach 1, 2, 4, 5 i 7 wyroku, Sąd nie naruszył zasad logicznego rozumowania i opierając się na wskazaniach doświadczenia życiowego, nie wykroczył poza ramy przysługującej mu swobodnej oceny dowodów. Do takiej konkluzji prowadzić musi analiza pisemnych motywów zaskarżonego wyroku, w których Sąd zaprezentował tok swojego rozumowania, w aspekcie treści zeznań tychże świadków.

W materiale dowodowym sprawy trudno dopatrzeć się jakichkolwiek racjonalnych względów, dla których zeznaniom K. W., J. K. (2) i I. D., należałoby odmówić waloru wiarygodności. W szczególności brak jest podstaw, aby zeznaniom świadków W. i K., zarzucić brak konsekwencji, niespójność, alogiczność bądź tendencyjność. Przeciwnie świadkowie ci zeznają w sposób konsekwentny, a ich relacje, wzajemnie się uzupełniające, tworzą logiczną całość i logiczny ciąg zdarzeń. Świadkowie ci wcześniej nie znali oskarżonego J. K. (1) i nie ma żadnych powodów, dla których mieliby go oskarżać

w sposób kłamliwy i nieprawdziwy. Wreszcie należy zauważyć, że ich zeznania znajdują potwierdzenie w zeznaniach szeregu innych świadków, a to między innymi w zeznaniach I. D., J. K. (5), K. Z. i Z. S. (2).

Wprawdzie w zeznaniach świadków J. K., K. Z. i Z. S. nie pojawia się wątek dotyczący wprost udziału oskarżonego J. K. (1), ale zawierają one potwierdzenie faktów, na które wskazują pokrzywdzeni K. W. i Z. K., zatem mając na uwadze tę zgodność co do faktów i brak jakichkolwiek podstaw do przypisania K. W. i Z. K. tendencyjności co do osoby oskarżonego J. K. (1), uznać należy, że i z tego względu zeznania obojga tych świadków zasługują na przydanie im waloru wiarygodności w odniesieniu co do całości ich zeznań.

Natomiast z zeznań świadka I. D. wprost wynika udział tegoż oskarżonego w przestępczym przedsięwzięciu. Świadek ten bowiem zeznając

w toku postępowania przygotowawczego, rozpoznał tegoż oskarżonego jako osobę, która zabrała mu kluczyki do samochodu H. i który był obecny

w biurze firmy (...). Tym też zeznaniom Sąd dał wiarę, a takiej oceny, zważywszy jej logiczność i zbieżność ze wskazaniami doświadczenia życiowego, nie sposób uznać za wykraczającą poza ramy swobodnej oceny dowodów przysługującej sądowi z mocy art. 7 kpk. Świadek ten bowiem również wcześniej nie znał oskarżonego J. K. (1) i stąd trudno zarzucić mu aby miał interes w jego obciążaniu. Nierozpoznanie tegoż oskarżonego przez świadka w Sądzie, nie może mieć wpływu na treść jego wcześniejszych zeznań, skoro z całokształtu materiału dowodowego wynika, że to właśnie oskarżony K. był znany pod przydomkiem K.. Świadczą

o tym także wyjaśnienia J. A. , zeznania świadków S. R., J. G., G. K. (1), M. K. i S..

Z kolei oceny zeznań świadków J. K. (5), K. Z. i Z. S. (2), apelacje obrońców oskarżonego J. K. (1) nie kwestionują, a Sąd Apelacyjny nie dostrzegł powodów, dla których ocena zaprezentowana przez Sąd Okręgowy miałaby być nieprawidłową.

W świetle zaś wiarygodnych zeznań K. W. i J. K. (2) oczywistym jest udział oskarżonego J. K. (1) we wszystkich przypisanych mu czynach na szkodę K. W., Z. K.

i I. D.. Miał bowiem oskarżony pełną świadomość, że pokrzywdzony W. został pozbawiony wolności przez osoby współdziałające i był przetrzymywany oraz pełną świadomość celu takiego działania jak i że pokrzywdzona J. K. (2) została zatrzymana jako zakładniczka celem przymuszenia pokrzywdzonego W. do uległości, a pokrzywdzony I. D. zmuszany do określonego zachowania.

Apelacje obrońców oskarżonego J. K. (1) starają się również podważyć wiarygodność zeznań świadków W. i K. poprzez podważenie tych zeznań z uwagi na ich treść i opisane zachowania obojga pokrzywdzonych, w których brak elementów normalnych reakcji człowieka w obliczu zagrożenia.

Odwołując się do wewnętrznej sprzeczności treści zeznań K. W., apelujący podnieśli, że zeznał on, iż w trakcie rzekomego pozbawienia wolności samodzielnie dokonywał drobnych zakupów, na weekendy wyjeżdżał do K., był przesłuchiwany na policji i nie złożył zawiadomienia o pozbawieniu go wolności, natomiast próbował nawiązać kontakt z J. K., którego na zdjęciu nie rozpoznał.

Z kolei w odniesieniu do zeznań J. K. (2) podniesiono, że miała ona możliwość ucieczki, bo przebywała w miejscach publicznych lub pozostawała sama w mieszkaniu.

Powyższe, zdaniem apelujących, nakazywało rezerwę i wnikliwość przy ocenie zeznań pokrzywdzonych W. i K., gdyż nie wystarczająca jest sama stałość i niezmiennność tych zeznań.

Ponadto obrońcy podnieśli, że Sąd nie rozważył, że pokrzywdzeni nie próbowali uciekać i wzywać pomocy, pomimo że miałyby to znaczenie dla oceny ich zeznań.

Ponadto, zdaniem apelujących do zeznań K. W. należy odnieść się z ostrożnością, bo był on zakorzeniony w działalności mającej na celu popełnianie przestępstw gospodarczych, będących przedmiotem rozpoznania w innych postępowaniach karnych, a zatem motywem obciążania przez niego innych osób, mogła być chęć uniknięcia odpowiedzialności karnej poprzez wykreowanie stanu faktycznego, w ramach którego pokrzywdzony popełniał przestępstwa będąc do tego zmuszanym przez inne osoby.

Wreszcie w odniesieniu do zeznań K. W. podniesiono, że on sam zeznał na rozprawie, iż ma gonitwę myśli, jest zdenerwowany i gubi się w szczegółach.

Ponadto obrońcy oskarżonego podnieśli, że zachodzi wyraźna sprzeczność między zeznaniami K. W. i Z. K..

Odnosząc się do powyższej argumentacji stwierdzić należy, że:

Z zeznań K. W. ewidentnie wynika, że mógł on samodzielnie dokonywać drobnych zakupów i wyjeżdżać na weekendy do J. K. (2) dopiero po 8 czerwca 2000 roku i była to swoista nagroda za to, że będąc przesłuchiwanym na Policji w Z. pokrzywdzony nie wyjawiał nazwisk osób, które go pozbawiły wolności oraz, że sam po pierwszej ucieczce, gdy opuścił budynek Policji w Z., po kilku dniach, skontaktował się z J. K. (1).

Zatem przekłamaniami materiału dowodowego jest twierdzenie apelujących, iż w okresie do 8 czerwca 2000 roku pokrzywdzony miał swobodę poruszania się. Przeciwnie z zeznań pokrzywdzonego ewidentnie wynika, że do czasu pierwszej ucieczki pokrzywdzony był bez przerwy pilnowany przez co najmniej jedną osobę, a niejednokrotnie przez dwie lub trzy osoby, przewożony wbrew swej woli z miejsca na miejsce, w tym również do W. w W. i do W., gdzie spotkał się osobiście z oskarżonym J. K. (1), a także do różnych firm na obszarze całej Polski, gdzie, będąc przymuszonym, składał oferty transakcji, najczęściej polegających na propozycji zakupu od tych firm towarów z odroczonym terminem płatności.

Przekłamaniami materiału dowodowego jest również argument, że pokrzywdzony sam czynił starania, aby spotkać się z K. z W., którego nie rozpoznał na okazywanych mu zdjęciach. Z zeznań pokrzywdzonego wynika, że po pierwszej ucieczce czynił starania o spotkanie, ale z J. K. (1) i że do tego spotkania doszło, a w spotkaniu obok K. uczestniczył też inny nieznanemu wcześniej mężczyzna o imieniu J.. Fakt zatem, że pokrzywdzony nie rozpoznał na okazywanych mu zdjęciach owego (...), skoro widział go tylko raz, nie może poddawać

w wątpliwość jego zeznań. Pokrzywdzony natomiast uzasadnił dlaczego chciał spotkać się z oskarżonym J. K. (1) i motywacja ta jest przekonująca, jeśli zważy się wynikające z jego zeznań fakty kontaktów właśnie z oskarżonym K., który według jego oceny był najważniejszy w grupie.

Absurdalnym z kolei jest argument, że pokrzywdzony wykreował cały stan faktyczny, aby uniknąć odpowiedzialności karnej za przestępstwa gospodarcze.

Niewątpliwie pokrzywdzony prowadził działalność gospodarczą, w której dokonywał wielu ryzykownych i co najmniej na granicy legalności transakcji, niemniej jednak w świetle jego zeznań i potwierdzających te zeznania innych dowodów, przyjęcie, że on sam niejako zaaranżował całe przedsięwzięcie jest tak dalece z punktu widzenia doświadczenia życiowego nieprawdopodobne, że zasługuje wyłącznie na określenie absurdalności.

Z kolei wprawdzie zeznania pokrzywdzonego na rozprawie cechuje pewna chaotyczność, a sam pokrzywdzony istotnie zeznał, że jest zdenerwowany, ma gonitwę myśli i gubi się w szczegółach, to okoliczności te nie pozbawiają jego zeznań waloru wiarygodności, bowiem co do istotnych faktów zeznania w toku postępowania sądowego są zbieżne z jego zeznaniami z toku postępowania przygotowawczego i te ostatnie, po odczytaniu pokrzywdzony potwierdził.

Nie zasługuje również na uwzględnienie zarzut sprzeczności pomiędzy zeznaniami pokrzywdzonego K. W., a zeznaniami J. K. (2), jako osłabiający wiarygodność tych dowodów. Zauważyć bowiem należy, iż wbrew temuż zarzutowi, trudno dopatrzeć się w zeznaniach obojga świadków istotnych rozbieżności, przeciwnie są do zeznania, co do istotnych faktów, wzajemnie się potwierdzające, a stawiając ów zarzut apelujący w żaden sposób nie wykazał na jakiej konkretnej podstawie zarzut ten oparł, w szczególności odnośnie jakich faktów wynikających z tych dowodów zeznania te są rozbieżne.

Chybnym zarzutem jest również zarzut obrazy przez Sąd art. 6 kpk w związku z art. 386§2 kpk poprzez uniemożliwienie oskarżonemu i jego obrońcom zadawania pytań pokrzywdzonemu W. mającemu zgodnie z wnioskiem obrońców być słuchanym ponownie w konfrontacji z pokrzywdzoną J. K. (2).

Z protokołów rozprawy wynika, że Sąd uwzględnił wniosek obrońców o ponowne wezwanie świadków W. i K. celem ich skonfrontowania i że na ponowne wezwanie stawiała się świadek K., co do której strony nie miały żadnych pytań, natomiast nie stawił się świadek W. i wobec tego Sąd odstąpił od ponownego jego wezwania. Takie decyzje Sądu niewątpliwie świadczą o niekonsekwencji, niemniej jednak nie mogą oznaczać ograniczenia prawa oskarżonych do obrony. Świadek K. W. był przesłuchiwany przez co najmniej kilka godzin na rozprawie, strony miały możliwość zadawania mu pytań i z możliwości tej wielokrotnie korzystały, o czym świadczą zapisy w protokołach rozprawy. Składając wniosek o ponowne przesłuchanie tego świadka, wnioskujący nie precyzowali, jakich okoliczności ma dotyczyć ponowne przesłuchanie tego świadka w konfrontacji z J. K. (2), stąd Sąd miał podstawy do uznania, że jest to wniosek dowodowy zmierzający do przedłużenia postępowania. Również w złożonych apelacjach obrońcy oskarżonego K. nie sprecyzowali jakie okoliczności winny być przedmiotem ponownego przesłuchania świadka W. i konfrontacji między nim a świadkiem J. K. (2). W takiej więc sytuacji zarzut ten jest całkowicie głoślowny.

Również podważanie wiarygodności zeznań pokrzywdzonej J. K. (2) tylko z tego względu, iż mając możliwość ucieczki, nie skorzystała z tego, nie może być uwzględnione jako zasadne, jeśli zważy się, że J. K. (2) zdawała sobie sprawę, że jest zakładniczką za W., który uciekł, że bała się, iż zrobią jej krzywdę. Zauważyć przy tym należy, że wyraziście o stanie emocjonalnym pokrzywdzonej w czasie, gdy pozbawiono ją wolności, świadczy fakt, iż świadek ta, już po dłuższym okresie czasu, będąc przesłuchiwaną przed sądem, składając zeznania wielokrotnie płakała.

Nie dzieląc zatem podniesionych w apelacjach obrońców oskarżonego J. K. (1) wątpliwości co do wiarygodności zeznań pokrzywdzonych K. W., J. K. (2) i I. D., Sąd Apelacyjny uznał, że dowody powyższe, pod względem ich wartości dowodowej, były zdadne do czynienia w oparciu o nie ustaleń faktycznych w sprawie. Słusznie również Sąd Okręgowy nie dał wiary wyjaśnieniom oskarżonego J. K. (1) całkowicie zaprzeczającego swej winie, kontaktom z pokrzywdzonymi

i znajomości z pozostałymi oskarżonymi, uznając te wyjaśnienia wyłącznie za przyjętą linię obrony, skoro tym wyjaśnieniom całkowicie przeczą zeznania powyżej wymienionych świadków, którym jak wyżej wywiedziono, słusznie dał wiarę Sąd meriti.

Oдноśnie czynu przypisanego oskarżonemu K. w punkcie 1 wyroku, obrońca oskarżonego nadto podniósł, że brak jest podstaw do uznania, że W. był pozbawiony wolności, skoro w dniu 8 czerwca 2000 roku, będąc zatrzymanym przez Policję o fakcie tym nie wspomniał, a zameldowanie o pozbawieniu go wolności złożył dopiero w dniu 21 lipca 2000 roku, że brak jest dowodów aby oskarżony K. wiedział o ewentualnym pozbawieniu wolności W., a tym bardziej o stosowanych wobec niego przez inne osoby udręczeniach, gdyż go tam nie było, a nie ma żadnych dowodów, że wiedząc o tym akceptowałby to.

Są to zarzuty bezpodstawne w świetle dowodów sprawy.

Pokrzywdzony W. przekonująco uzasadnił fakt, że będąc wraz z oskarżonym A. W. i mężczyzną o pseudonimie (...) przez Policję w Z. zatrzymanym, nie złożył zgłoszenia o pozbawieniu go wolności, a skorzystał z możliwości ucieczki jak i uzasadnił dlaczego ponownie zabiegał o kontakt z oskarżonym K.. Te jego zeznania są logiczne i nie stoją w kolizji ze wskazaniami doświadczenia życiowego.

Z jego też zeznań wynika ewidentnie, że oskarżony K. doskonale orientował się, iż W. jest pozbawiony wolności i że stosowane są wobec niego różne formy udręczenia.

Świadek W. wyraźnie zeznał, że w rozmowie telefonicznej K. powiedział mu, że Brzytwa – oskarżony A. W. - miał mu odciąć palec, ale skoro W. zobowiązał się wykonać polecenia, to „wszystko będzie w porządku”.

Oдноśnie czynu przypisanego oskarżonemu J. K. (1) w punkcie 2 wyroku obrońcy podnieśli, że J. K. (2) dobrowolnie przebywała

w towarzystwie oskarżonego J. K. (1) i pozostałych oskarżonych, którym tenże sam czyn przypisano, bo nie stosowano wobec niej przemocy fizycznej, nie grożono, skoro sama zeznała, że nie wie na jakiej podstawie myślała, że mogą zrobić jej krzywdę, a poza tym miała możliwość wezwania Policji lub pomocy.

Również ta argumentacja na uwzględnienie nie może zasługiwać. Świadek J. K. (2) wiedziała, że jest zakładniczką, bo uciekł im W.. Zeznała ona, że w samochodzie oskarżeni A. W. i oskarżona D. powiedzieli jej o tym. Ponadto D. powiedziała jej, że jak W. nie znajdzie się, będą ją trzymali jak w więzieniu. Wreszcie świadek wyraźnie zeznała, że nie uciekła, bo się bała oraz, że do mieszkania, w którym przebywała, przychodził oskarżony J. K. (1), a na jedną noc była przewieziona do mieszkania, w którym przez tę noc tylko z nim przebywała i z którego to mieszkania nie miała możliwości ucieczki.

Wreszcie świadek J. K. (2) zeznała, że to właśnie oskarżony K. mówił jej, że W. jest mu coś winien i wypytywał ją o konta bankowe.

W świetle zatem wiarygodnych zeznań świadka J. K. (2) ewidentnym jest, że oskarżony J. K. (1) doskonale zdawał sobie sprawę z sytuacji pokrzywdzonej, zwłaszcza, że według jej obserwacji on był „najważniejszy”.

Oдноśnie czynów przypisanych oskarżonemu J. K. (1)

w punktach 4 i 7 wyroku obrońca oskarżonego podniósł, że Sąd dokonał pobieżnej analizy zeznań świadka I. D., który zastrzegł, że oskarżony K. nie jest tą osobą (...), o której zeznał w śledztwie, podczas, gdy nadal obciążał pozostałych oskarżonych, co dowodzi, iż zmiana zeznań na rozprawie nie była podyktowana obawą.

Tymczasem świadek I. D. w śledztwie zeznał, że kwotę 50 tysięcy złotych wręczył w dwóch transzach oskarżonemu K. B. (2) bez obecności oskarżonego J. K. (1), zaś ten ostatni oskarżony był tą osobą, której wydał kluczyki od samochodu. Tym też zeznaniom świadka Sąd dał wiarę mimo, że oдноśnie oskarżonego J. K. (1) świadek zmienił swe zeznania zaprzeczając jakoby to ten oskarżony zabrał kluczyki do samochodu.

Swą ocenę zeznań świadka D. Sąd uzasadnił w sposób przekonujący. Wprawdzie trudno dociec powodów, dla których świadek D. zmienił swe zeznania, niemniej jednak zmiana ta nie jest wiarygodna, skoro świadek nie rozpoznał na rozprawie również zdjęcia oskarżonego K. mimo, iż wcześniej na tymże zdjęciu rozpoznawał oskarżonego, a i sam oskarżony nie zaprzeczał, że on jest na tymże zdjęciu.

Podobnej argumentacji użył obrońca oskarżonego kwestionując sprawstwo czynu przypisanego oskarżonemu K. w punkcie 5 wyroku. Podniósł mianowicie, że tenże oskarżony nie uczestniczył w odbieraniu od W. pieniędzy, ani też w ich przepływie. Odniesienie się do tej argumentacji wymaga ocena prawidłowości i zasadności przypisania oskarżonemu J. K. (1) przestępstwa z art. 258§3 kk w punkcie 3 wyroku.

W tym zakresie obrońca oskarżonego podnosi, że żaden ze świadków nie indywidualizuje kierowniczej roli oskarżonego, nie precyzują oni, na czym to kierowanie miałyby polegać, przy czym z zeznań W. wynika, że na jednym spotkaniu był mężczyzna, któremu J. K. (1) podlegał, a świadek S. zeznał, że K. był członkiem, a nie kierownikiem grupy W.. Przyznać należy, iż rzeczywiście świadkowie, a to przede wszystkim W. i K. nie precyzują, na czym kierownicza rola K. w grupie miałyby polegać, jak i W. przyznaje, że na spotkaniu w P. był mężczyzna o imieniu J., który go zapewniał, że będzie bezpieczny, jeśli wywiąże się ze swoich zobowiązań wobec grupy. Zważyć jednak należy, że ani W., ani K. nie mieli wątpliwości, iż wśród oskarżonych osobą najważniejszą był oskarżony K. i że to on podejmował decyzje. Zrozumiałym jest i to, że świadkowie ci nie potrafili zindywidualizować kierowniczej roli oskarżonego i sprecyzować na czym to kierowanie polegało, poza stwierdzeniem, że był on w grupie najważniejszy.

W. między innymi zeznał, że K. był w grupie do wydawania poleceń, a K., iż odniosła wrażenie, że on jest najważniejszy.

Znamienne w tej kwestii są również zeznania innego pokrzywdzonego, a mianowicie świadka J. Z.. Zeznał on, że grupą dowodził K., był szorstki i sprawiał wrażenie człowieka nie znośnego sprzeciwu.

Sąd w oparciu o te dowody przypisał oskarżonemu K. kierowanie grupą przestępczą. Jest to poprawny i logiczny wniosek wysnuty z materiału dowodowego sprawy jak i poczynionych w oparciu o ten materiał ustaleń faktycznych.

Dla bytu przestępstwa z art. 258§3 kk nie jest wymagane aby kierujący zorganizowaną grupą przestępczą, był w strukturach przestępczych obejmujących również i tą grupę, osobą najważniejszą. W świetle zebranego w sprawie materiału dowodowego jest oczywistym, że grupa składająca się z oskarżonych w niniejszej sprawie, była zorganizowaną grupą przestępczą i wchodziła w skład znacznie większej struktury zwanej W., na czele której stały inne osoby niż oskarżony K.. Stąd też przekonanie świadka S., że oskarżony ten był członkiem tej dużej struktury przestępczej. Niemniej jest też oczywistym, że oskarżony K. kierował działalnością przestępczą grupy składającej się z oskarżonych i on w ramach tej grupy miał uprawnienia decyzyjne. Takie zaś ustalenie jest wystarczającym do przypisania mu kierowniczej roli w grupie i kierowniczego sprawstwa we wszystkich przestępczych przedsięwzięciach grupy. W świetle zaś powyższych ustaleń bez znaczenia jest, dla sprawstwa i winy oskarżonego K., czy on sam fizycznie uczestniczył w przejmowaniu pieniędzy od świadka I. D. i K. W. oraz samochodu H. (...), skoro czynności te dokonywali członkowie grupy, którą on kierował i skoro z materiału dowodowego sprawy, a w szczególności z zeznań świadka W. ewidentnie wynika, że oskarżony K. był zorientowany w poczynaniach grupy.

Powyższe znajduje także potwierdzenie w zeznaniach kolejnych pokrzywdzonych, a to świadków J. W. i J. Z.. Zeznania tychże świadków Sąd ocenił jako wiarygodne. Jest to ocena trafna, a podniesione w apelacjach obrońców oskarżonych argumenty nie są w stanie jej podważyć. Świadkowie ci rozpoznali oskarżonego J. K. (1), zeznali, że czuli się zastraszeni

i obawiali się o swe rodziny. Również ci świadkowie nie znali wcześniej oskarżonego K., ani pozostałych oskarżonych, nie mieli zatem żadnego interesu w obciążaniu ich.

Reasumując stwierdzić należy, że w zakresie czynów przypisanych oskarżonemu J. K. (1), argumenty podniesione w apelacjach jego obrońców, skutecznymi być nie mogą, a Sąd Okręgowy w tym zakresie poczynił trafne ustalenia faktyczne w oparciu o wnikliwie przeprowadzone dowody. Do takiej konkluzji prowadzi analiza pisemnych motywów skarżonego orzeczenia w konfrontacji z treścią dowodów zgromadzonych w sprawie, a ocenionych w ich całości, zgodnie z zasadami logicznego rozumowania i wskazaniami doświadczenia życiowego. Zaprezentowanemu tokowi rozumowania Sądu I instancji nie sposób zarzucić niespójności, sprzeczności, czy też braku logiki. Apelujący formułujący zarzut obrazy art.7 kpk poprzestają jedynie na polemice z dokonaną przez Sąd I instancji oceną materiału dowodowego oraz poczynionymi ustaleniami w zakresie stanu faktycznego, nie przytaczając rzeczowych i przekonujących argumentów mogących tę ocenę zdezawuować. Nie można także zgodzić się z zarzutem apelujących, jakoby doszło do naruszenia zasady wyrażonej w art. 5§2 kpk. Reguła wyrażona w powołanym przepisie ma zastosowanie wyłącznie wówczas, gdy istnieją w sprawie nie dające się usunąć wątpliwości poprzez analizę zebranego w sprawie materiału dowodowego, a takie - wbrew sugestii obrońców oskarżonego J. K. (1) – w niniejszej sprawie nie występują. Wyczerpująco zgromadzony, a następnie prawidłowo oceniony materiał dowodowy wyjaśnił wszystkie okoliczności mające znaczenie dla ustalenia sprawstwa i winy oskarżonego J. K. (1), a w konsekwencji brak jest w sprawie wątpliwości, które nakazywałyby stosowanie powyższej zasady. To powoduje, że także ten zarzut apelacji obrońców oskarżonych, należy uznać jako całkowicie chybiony.

Podobnie zarzut obrazy przepisu art. 4 kpk jest nieuprawniony. Pisemne motywy skarżonego orzeczenia w części skazującej oskarżonego J. K. (1), w sposób nie budzący żadnych wątpliwości, wskazują na to, że każdy z przeprowadzonych dowodów - niezależnie od jego charakteru, został poddany prawidłowej analizie oraz ocenie orzekającego Sądu I instancji.

Stawiając zarzut obrazy powołanego przepisu prawa, apelujący nie wskazali, a nawet nie uprawdopodobnili swojego twierdzenia, stąd też bardziej szczegółowa polemika w tym zakresie nie jest możliwa. W konsekwencji także zarzut błędu w ustaleniach faktycznych nie jest skuteczny. Sąd I instancji dysponując kompletnie zgromadzonym i prawidłowo ocenionym materiałem dowodowym, dokonał na jego podstawie trafnych ustaleń faktycznych w zakresie czynów przypisanych oskarżonemu J. K. (1), które zdaniem Sądu Apelacyjnego, wiernie odtwarzają rzeczywisty przebieg zdarzeń, a apelacje nie zawierają takich argumentów, które mogłyby ustalenia te skutecznie zdeprecjonować. Uogólniając można stwierdzić, że obie apelacje obrońców oskarżonego J. K. (1) prezentują stanowisko, że skoro oskarżony ten nie przyznał się do winy, to wszystkie inne dowody, które go obciążają, muszą być niewiarygodne.

W zakresie czynów przypisanych zaskarżonym wyrokiem oskarżonemu J. K. (1), Sąd Apelacyjny tylko częściowo uwzględnił zarzuty apelacji Prokuratora. Zgodzić się bowiem trzeba, że Sąd I instancji dopuścił się obrazy art. 65 kk poprzez powołanie go bez wskazania paragrafu, jaki winien mieć zastosowanie. Wyrok został ogłoszony w dniu 14 lipca 2004 roku,

a ustawa nowelizująca przepis art. 65 kk z dnia 16 kwietnia 2004 roku, weszła w życie z dniem 1 maja 2004 roku, stąd jako obowiązująca w dacie orzekania, winna być stosowana, zwłaszcza, że poprzednio obowiązująca nie była względniejsza. Wobec powyższego Sąd Apelacyjny dokonał w tym zakresie odpowiedniej korekty kwalifikacji prawnej czynów przypisanych oskarżonemu i prawnej podstawy wymiaru kary. Natomiast z urzędu Sąd Apelacyjny uzupełnił bądź to podstawę skazania, bądź podstawę wymiaru kary o przepis art. 65§1 kk w tych przypadkach, w których Sąd Okręgowy przyjmując działanie oskarżonego w zorganizowanej grupie przestępczej, niewątpliwie przez przeoczenie, pominął tenże przepis. Taka

korekta pozostaje w zgodzie z art. 434§1 kpk., jak również wyeliminowanie w punkcie 3 wyroku z podstawy skazania paragrafu 1 art. 258 kk.

Natomiast nie uwzględnił Sąd Apelacyjny pozostałych zarzutów apelacji Prokuratora w zakresie czynów przypisanych oskarżonemu J. K. (1), a to zarzutu błędu w ustaleniach faktycznych odnośnie czynów opisanych w punktach 1 i 3 wyroku oraz zarzutu rażącej niewspółmierności kary orzeczonej.

Rację bowiem przyznać należy Sądowi I instancji, który ograniczył czasokres pozbawienia wolności pokrzywdzonego K. W. do dnia 8 czerwca 2000 roku i przyjął, że po tej dacie ograniczenie wolności pokrzywdzonego, było wynikiem podjętej przez niego decyzji i było zgodne z jego wolą. Powyższe wynika wprost z zeznań pokrzywdzonego W..

Przedmiotem ochrony art.189 kk jest zaktualizowana wola w zakresie poruszania się i potencjalna hipotetyczna wola zmiany miejsca przebywania. Jeżeli zaś pokrzywdzony zeznał w sposób świadomy, na serio i konkretnie wyraża zgodę na pozbawienie go wolności, a nie czyni tego pod wpływem gróźb, lecz aby się ostatecznie rozliczyć, to zachowanie sprawców nie może stanowić czynu zabronionego.

Rację również należy przyznać Sądowi I instancji, który uznał, że w sprawie brak jest dostatecznych dowodów pozwalających na ustalenie, że zorganizowana grupa przestępcza, którą kierował oskarżony J. K. (1) miała charakter zbrojny. Niewystarczające są bowiem w tym zakresie zeznania świadka S. S., że oskarżony K. posiadał broń, skoro w żadnym z pomieszczeń, w których oskarżony ten przebywał i w których dokonano przeszukania, broni nie ujawniono, a z zeznań żadnego z pokrzywdzonych nie wynika aby popełniając przestępstwa na ich szkodę oskarżony K. lub inna osoba spośród członków grupy posiadała przy sobie broń lub broni używała.

W szczególności pokrzywdzony W. wyraźnie zeznał, że u żadnej z osób, które pozbawiły go wolności i zmuszały do określonych zachowań, nie widział broni palnej.

Również zeznania świadków R. i B., że oskarżony K. proponował im dokonanie zabójstwa, nie mogą być uznane za wystarczające do przyjęcia, że grupa, którą kierował, a w skład której wchodziła większość spośród oskarżonych w niniejszej sprawie, miała charakter zbrojny. Wbrew też twierdzeniom Prokuratora zeznania świadka M. R. nie mogą stanowić przekonującego dowodu o zbrojnym charakterze grupy.

Zbrojny charakter zorganizowanej grupy jest nie tylko znamieniem kwalifikującym przestępstwo przewidziane w art. 258§1 kk, ale przede wszystkim elementem, który określa sposób działania grupy. Oznacza to, że w działalności przestępczej grupa używa broni lub chociażby zakłada jej użycie w przyszłości i w tym celu broń tę posiada bądź ją gromadzi.

/podobnie SN – wyrok z dnia 06.05.2003 r. sygn. V KK 193/02 LEX 78390/.

W takim zaś rozumieniu zbrojnego charakteru zorganizowanej grupy przestępczej, oczywistym jest, że w świetle zebranego w sprawie materiału dowodowego brak jest podstaw dowodowych, które pozwalałyby na przyjęcie, że grupa, którą kierował oskarżony J. K. (1), a do której należeli pozostali oskarżeni, bądź to używała broni w swej działalności przestępczej będącej przedmiotem niniejszej sprawy, bądź też planowała używanie broni i w tym celu ją posiadała lub gromadziła. Stąd i ten zarzut nie może być uznany za zasadny.

Natomiast Sąd Apelacyjny uznał za zasadne zarzuty apelacji Prokuratora w odniesieniu do czynów, od których Sąd Okręgowy uniewinnił oskarżonego J. K. (1) i w tym zakresie uchylił zaskarżony wyrok i sprawę przekazał do ponownego rozpoznania.

I tak uniewinniając oskarżonego od popełnienia czynu zarzucanego oskarżonemu J. K. (1) w punkcie XVI zakwalifikowanego jako przestępstwo z art. 197§3 kk, Sąd Okręgowy, jak wynika z pisemnych motywów skazującego orzeczenia, wprawdzie dał wiarę zeznaniom świadka J. K. (2), że oskarżony K. odbył z nią stosunek płciowy, to mając na uwadze takie fakty jak dobrowolne rozebranie się pokrzywdzonej w łazience i brak gróźb ze strony oskarżonego, uznał,

że bez ryzyka popełnienia pomyłki nie można przypisać oskarżonemu wyczerpanie swym zachowaniem znamion przestępstwa z art. 197§3 kk. W ocenie Sądu Okręgowego przedstawiony przez J. K. (2) przebieg zdarzeń, nie wyklucza przekonania oskarżonego o jedynie pozornym oporze ze strony pokrzywdzonej.

Powyższa ocena Sądu jest całkowicie dowolna. Oskarżony J. K. (1) nie przyznał się do winy całkowicie zaprzeczając aby miał jakikolwiek kontakt

z pokrzywdzoną. Zeznań zaś pokrzywdzonej co do przebiegu zdarzeń krytycznej nocy nie można oderwać, jak czyni to sąd meriti, od sytuacji, w jakiej znalazła się pokrzywdzona, gdy została pozbawiona wolności i była przytrzymywana jako zakładniczka. Nie można też tracić z pola widzenia, że pokrzywdzona bała się i czuła się w związku z powyższym, zagrożona, że znajdowała się w sytuacji, dla niej, przymusowej, na którą nie wyrażała zgody, że w jej odczuciu oskarżony K. był „najważniejszy”, a krytycznej nocy zdawała sobie sprawę, że nie ma możliwości opuszczenia tego mieszkania, gdzie została przywieziona wbrew jej woli. Powyższe okoliczności również wynikają z zeznań pokrzywdzonej, a tych okoliczności Sąd I instancji, w ogóle nie wziął pod rozwagę, choć przemocą jest zarówno użycie siły fizycznej jak

i każde oddziaływanie, które uniemożliwia opór, przełamuje go lub wywiera wpływ na podjęcie decyzji rozumianej jako akt woli, a opór ofiary nie musi być fizyczny i ofiara nie musi wykorzystać wszystkich hipotetycznych możliwości, gdyż może uznać wszelki opór za bezcelowy.

Przy ponownym rozpoznaniu sprawy Sąd I instancji winien ponownie w sposób szczególnie wnikliwy dokonać analizy zeznań pokrzywdzonej i na tej podstawie dokonać oceny zachowania się oskarżonego J. K. (1), jak i ocenić czy w jego zachowaniu występowały elementy kwalifikujące przewidziane w paragrafie 3 art. 197 kk czy też czyn ten stanowi wyłącznie typ podstawowy przestępstwa z art. 197§1 kk.

Również zarzut apelacji Prokuratora kwestionujący zasadność uniewinnienia oskarżonego J. K. (1) od popełnienia czynu zakwalifikowanego

z art. 270§3 kk - punkt XVII aktu oskarżenia, uznać należy za zasadny.

Zgodzić się trzeba z apelującym, że Sąd dokonał pobieżnej oceny uznając, że sam charakter i rodzaj przechowywanych dokumentów, pomimo nawet ich oczywistego sfalszowania, nie jest wystarczającym do przyjęcia wyczerpania znamion przestępstwa z art. 270§1 lub 3 kk. Winien był Sąd meriti dokonać oceny każdego z ujawnionych dokumentów pod względem jego ewentualnej przydatności w działalności i aktywności życiowej oskarżonego i w oparciu o tę ocenę dokonać ustaleń, czy oskarżony gromadząc powyższe dokumenty czynił to w ramach przygotowania do użycia ich jako autentycznych. Skoro zaś takiej analizy Sąd nie przeprowadził, wyrok w tymże zakresie należało uchylić i sprawę przekazać do ponownego rozpoznania.

Apelacje wniesione przez obrońców oskarżonego K.B. nie zasługują na uwzględnienie, pomimo że Sąd Apelacyjny dokonał zmiany wyroku w odniesieniu do tegoż oskarżonego na jego korzyść, jednakże z innych przyczyn, niż podnoszone w zarzutach apelacyjnych jego obrońców. Z kolei apelacja Prokuratora dotycząca tegoż oskarżonego jest apelacją częściowo zasadną.

Zmiany w odniesieniu do oskarżonego K.B. podjęte przez Sąd Apelacyjny z urzędu dotyczą czynów opisanych w punktach 11 i 12 wyroku.

Zdaniem Sądu Apelacyjnego zachowanie się oskarżonego opisane w punkcie 11 wyroku, nie wyczerpuje znamion kwalifikujących przewidzianych paragrafem 2 w art. 189 kk. W trakcie tego pozbawienia wolności K. W., był on uderzany drewnianym kijem po całym ciele, przy czym uderzenia te nie pozostawiły na ciele pokrzywdzonego żadnych śladów. Niewątpliwie takie traktowanie pokrzywdzonego było jego fizycznym i psychicznym udręczeniem, bo wywoływało ból fizyczny ale i było także oddziaływaniem na jego psychikę jako dodatkowy element nie wynikający

z samego faktu pozbawienia wolności. Jednakże okolicznością kwalifikującą przestępstwa z art. 189§2 kk jest nie fakt udręczenia pozbawionego wolności, ale szczególne udręczenie, a zatem udręczenie o bardzo wysokim stopniu intensywności polegające na doznawaniu przez pokrzywdzonego dolegliwości przekraczającej swym natężeniem

znacznie ten stopień, który wynika z samego pozbawienia wolności. Takich zaś wniosków w oparciu o relację zdarzeń zawartą w zeznaniach pokrzywdzonego K. W. nie można wywieść. Wobec powyższego Sąd Apelacyjny zmienił opis czynu przypisanego oskarżonemu K. B. w punkcie 11 eliminując działanie ze szczególnym okrucieństwem i przyjmując, że czyn ten wyczerpuje znamiona typu podstawowego przestępstwa z art. 189§1 kk, i w oparciu o ten przepis złagodził karę orzeczoną do 8 miesięcy pozbawienia wolności.

W punkcie 12 wyroku Sąd Okręgowy uznał oskarżonego B. winnym popełnienia w drugiej połowie 1995 roku przestępstwa kwalifikowanego z art. 191§2 kk. Obowiązujący w dacie popełnienia tego czynu kodeks karny nie penalizował takiego zachowania jako odrębne przestępstwo kwalifikowane, a jedynie takie zachowanie mogło być uznane za wyczerpujące znamiona przestępstwa z art. 167§1 kk z 1969 roku będącego odpowiednikiem art. 191 §1 kk obecnie obowiązującego. Przestępstwo zaś w tej postaci jest zagrożone karą pozbawienia wolności do lat 3 i jako takie ulega przedawnieniu, stosownie do art. 101§1 pkt 4 kk obowiązującego w dacie orzekania, jeżeli od czasu jego popełnienia upłynęło 5 lat, a w okresie tym nie wszczęto postępowania przeciwko osobie o ten czyn /art.102 kk/. Tymczasem jak wynika z protokołu zatrzymania /k-560 akt tom III, oskarżony K. B. został zatrzymany

w dniu 18 października 2000 roku, a postanowienie o przedstawieniu mu zarzutów dotyczące powyższego zachowania zostało mu przedstawione dopiero w dniu 18 czerwca 2002 roku / k-578/ i było to uzupełniające postanowienie albowiem wcześniejsze postanowienia nie precyzowały zarzutu takiego czynu.

W związku z powyższym ,stosownie do art. 17§1 pkt 6 kpk po uchyleniu wyroku w tej części, Sąd Apelacyjny umorzył postępowanie w zakresie czynu opisanego w punkcie 12 wyroku.

W pozostałym zakresie Sąd Apelacyjny nie dopatrył się podstaw do zmiany wyroku w odniesieniu do oskarżonego K.B. na jego korzyść uznając ,iż argumenty podniesione w apelacjach jego obrońców nie mogą być skutecznymi.

Przede wszystkim stwierdzić należy, że w odniesieniu do oskarżonego K.B. w zakresie czynów popełnionych na szkodę K. W., J. K. (2), I. D., J. Z.

i J. W., zachowują pełną aktualność rozważania Sądu Apelacyjnego poczynione powyżej w odniesieniu do apelacji obrońców oskarżonego J. K. (1).

Zdaniem Sądu Apelacyjnego zeznania wyżej wymienionych świadków są w pełni wiarygodne również wobec oskarżonego K.B.. Wszyscy pokrzywdzeni rozpoznali go jako współsprawcę czynów popełnionych na ich szkodę i nie mieli w tym zakresie najmniejszych wątpliwości. Ich zeznania znajdują też potwierdzenie w innych dowodach, na które powołuje się Sąd I instancji. Apelacje obrońców oskarżonego w zasadzie kwestionują jedynie wiarygodność zeznań K. W., natomiast nie zawierają żadnej argumentacji podważającej ocenę zeznań pozostałych pokrzywdzonych.

Zaś w odniesieniu do podjętej przez Sąd Okręgowy oceny zeznań świadka K. W., apelacje ograniczają się do nieprzekonującej i stąd nie skutecznej polemiki z oceną Sądu, podnosząc, że świadek ten był zainteresowany obciążaniem oskarżonego B., bowiem był mu winien pieniądze. Jest to okoliczność wynikająca wyłącznie z wyjaśnień oskarżonego B. i niczym nie uprawdopodobniona.

Nie jest też skuteczny zarzut obrazy art. 438 pkt 2 kpk, art. 167 kpk, art.170 i 172 kpk tożsame z zarzutami apelacji obrońców oskarżonego J. K. (1), stąd i w odniesieniu do tego zarzutu aktualność zachowują uwagi poczynione powyżej przez Sąd Apelacyjny.

Na marginesie należy jedynie zauważyć, że autorzy apelacji mylą się zarzucając Sądowi Okręgowemu, iż ten dopuścił się obrazy przepisów prawa procesowego, a to art. 438 pkt 2 i 3 kk. Są to bowiem przepisy formułujące tak zwane względne przesłanki odwoławcze i jako takie tyczą one postępowania odwoławczego, a zatem nie obowiązują one sąd pierwszoinstancyjny w trakcie jego procedowania i jako takie nie mogły być naruszone przez tenże sąd.

Wbrew także zarzutom stwierdzić należy, że sąd meriti nie dopuścił się naruszenia prawa procesowego, a to przepisów art. 167 kpk, art. 170 i 171 kpk.

Przepis art. 167 kpk jest przepisem ogólnym normującym zasadę, iż w postępowaniu karnym przeprowadzenie dowodów jest przez organ procesowy następuje bądź z urzędu, bądź na wniosek stron, przy czym wniosek stron nie jest bezwzględnie obowiązujący dla organu procesowego, albowiem organ ten jest uprawniony do oddalenia takiego wniosku. Jest to jedyne możliwe rozumienie przepisu art. 167 kpk i w takim rozumieniu tego przepisu, trudno dopatrzeć się w jaki sposób miałyby nastąpić jego naruszenie przez sąd I instancji. Niezrozumiałym jest również zarzut obrazy art. 171 kpk, zwłaszcza, że apelujący nie precyzują na czym naruszenie tego przepisu przez Sąd Okręgowy miałyby polegać. Przepis powyższy normuje sposób przeprowadzania dowodu z zeznań i związane z tym rygory gwarantujące prawidłowość tej części procedowania. Z zapisów w protokołach rozprawy nie wynika aby Sąd Okręgowy w sposób nieprawidłowy przeprowadzał dowody osobowe, uniemożliwiając oskarżonym bądź ich obrońcom zadawanie pytań. Wprost przeciwnie zapisy w protokołach świadczą, iż strony, a w szczególności oskarżony B. i jego obrońcy, spośród wszystkich stron, z prawa tego najszerszej i w sposób niczym nie ograniczony, korzystały. Domagając się ponownego przesłuchania świadka W. w konfrontacji ze świadkiem K., obrońcy oskarżonego B. nie sprecyzowali jakich okoliczności to uzupełnienie zeznań miałyby dotyczyć. W takiej sytuacji to nie sąd ale obrońcy oskarżonego dopuścili się obrazy prawa procesowego, albowiem stosownie do art. 169§1 kpk byli oni zobowiązani do podania okoliczności, które miałyby być udowodnione ponownym przeprowadzeniem dowodu. Jest to obligatoryjny element wniosku dowodowego i jak zaznaczył Sąd Najwyższy, element ten jest niezbędny w celu merytorycznego rozpoznania wniosku, a zwłaszcza dla oceny, czy okoliczność, którą strona chce stwierdzić za pomocą zgłoszonego we wniosku dowodu, jest istotna, czy okoliczność ta nie jest już udowodniona i czy ów dowód jest przydatny dla stwierdzenia tej okoliczności. Brak zatem powyższego elementu wniosku dowodowego tyżącego ponownego przesłuchania świadka W., w sytuacji gdy świadek ten był już przesłuchany z zachowaniem reguł przewidzianych w art. 171 kpk przez Sąd orzekający, dał pełne prawo do odstąpienia przez Sąd od ponownego przesłuchania tegoż świadka i decyzja taka w niczym nie naruszała normy art. 170 kpk. Należy także zauważyć, iż zarzucając takie właśnie naruszenie prawa procesowego, obrońcy oskarżonego nadal nie precyzują w złożonych apelacjach okoliczności, które miałyby być udowodnione ponownym przesłuchaniem świadka W.. Sąd I i Sąd Apelacyjny jest pozbawiony możliwości kontroli, czy ponowne przesłuchanie świadka W. miałyby dotyczyć okoliczności istotnych, czy też okoliczności nie mających znaczenia dla rozstrzygnięcia sprawy. Na marginesie należy zauważyć, że z uwagi na nieznaną obecnie miejsce pobytu wymienionego świadka, zachodzić może podejrzenie, w świetle wadliwie postawionego wniosku dowodowego, iż strony zmierzają do przewlekłości postępowania, zwłaszcza, że oskarżony B. nie pozostaje w tymczasowym aresztowaniu.

Jak już powyżej podniesiono Sąd Apelacyjny nie dopatrzył się błędów w ustaleniach faktycznych w zakresie dotyczącym czynów popełnionych na szkodę pokrzywdzonych K. W., I. D., J. Z., J. W. i J. K. (2). Zeznania tych świadków, jak już podniesiono w części dotyczącej apelacji obrońców oskarżonego J. K. (1), słusznie Sąd Okręgowy uznał za wiarygodne i zdadne do dokonania w oparciu o nie ustaleń faktycznych. Fakt pozostawania przez świadków W. i K. w konkubinacie nie może mieć żadnego wpływu na ocenę ich zeznań, zwłaszcza jeśli uwzględni się, że w czasie postępowania sądowego, związek łączący tychże świadków został rozwiązany i świadek J. K. (2) pozostawała w związku z innym mężczyzną. Poza tym trudno byłoby wytłumaczyć taką zbieżność zeznań świadków, w szczególności w zakresie opisu mieszkań, w których byli oni pozbawieni wolności, gdyby w rzeczywistości tam nie przebywali, a znali je ze wzajemnie udzielanych na ten temat informacji.

Nie dopuścił się również Sąd Okręgowy błędu w ustaleniach faktycznych w zakresie uznania, że oskarżony K. B. był uczestnikiem zorganizowanej grupy przestępczej. Wniosek taki słusznie Sąd wysnuł z całokształtu materiału dowodowego, a w szczególności z zeznań świadka K. W., który między innymi zeznał, że po J. K. (1), K. B. był najważniejszy w grupie. Apelacje obrońców oskarżonego starają się wykazać, iż brak jest podstaw do uznania aby

w rzeczywistości działała jakaś zorganizowana grupa przestępcza. Są to argumenty całkowicie gołosłowne. Sąd Okręgowy w sposób wnikliwy rozważył powyższą kwestię, a zaprezentowana przez tenże Sąd argumentacja jest w pełni przekonująca. Dodać jedynie należy, że dla przyjęcia, iż grupa osób dokonująca przestępstw, będzie miała charakter zorganizowany, choćby ten sposób zorganizowania był niski, jeżeli osoby wchodzące w skład grupy mają wspólny cel dokonywania przestępstw zarówno stale jak i w zależności od nadarzającej się okazji, łączą te osoby jakieś więzi organizacyjne i powiązania socjologiczno – psychologiczne. Działania zorganizowanej grupy przestępczej cechuje pewna trwałość, planowanie przestępstw, zabezpieczanie potrzeb grupy, skoordynowany sposób działania. W świetle zebranego w sprawie materiału dowodowego nie ulega wątpliwości, iż grupa, w skład której wchodził oskarżony, była zorganizowaną grupą przestępczą, albowiem pomimo braku możliwości ustalenia w sposób precyzyjny poziomu zorganizowania tej grupy, to materiał dowodowy jest wystarczający dla uznania, że był to co najmniej niski stopień zorganizowania, skoro oskarżony działał w sposób zaplanowany, trwały, skoordynowany, a ich działalność charakteryzowała więź organizacyjna.

Nieskutecznym jest także zarzut błędu w ustaleniach faktycznych w zakresie czynu przypisanego oskarżonemu K. B. w punkcie 13 wyroku. Sugestia, że oskarżony ten nie miał świadomości, iż posiadane przez niego czeki w liczbie 55 są sfalszowanymi, jest sugestią całkowicie oderwaną od całokształtu ustaleń faktycznych dokonanych przez Sąd, a nie kwestionowanych przez apelujących. Przechowywane przez oskarżonego B. czeki były wydane przez (...) i (...) z tytułu rachunków PW (...) sc odkupionej od J. K. (8) przez P. M. posługującego się dowodem osobistym na nazwisko M. K..

Drugim współnikiem został oskarżony A. B. posługujący się nazwiskiem A. Ł. W. rachunki bankowe zostały założone na fałszywe nazwiska tychże oskarżonych. Z faktu tego oskarżony B. musiał doskonale zdawać sobie sprawę, skoro jeden z czeków wcześniej zrealizowanych był sfalszowany również ręką oskarżonego B..

W takiej zaś sytuacji oczywistym jest, że oskarżony przechowując sfalszowane czeki w sposób świadomy czynił przygotowania do puszczenia ich w obieg.

Reasumując Sąd Apelacyjny stwierdza, iż nie dopatrył się żadnych podstaw do uwzględnienia apelacji obrońców oskarżonego, które to apelacje stanowią pobieżną polemikę z ustaleniami Sądu.

Sąd Apelacyjny nie uwzględnił apelacji Prokuratora w odniesieniu do oskarżonego K. B. w zakresie zarzutów dotyczących błędu

w ustaleniach faktycznych polegającego na uznaniu przez Sąd, iż pozbawienie wolności K. W. trwało do 17 lipca 2000 roku, a grupa,

w której działaniach brał udział oskarżony miała charakter zbrojny. Powody takiego stanowiska Sądu Apelacyjnego, zostały podniesione w części uzasadnienia dotyczącej oskarżonego J. K. (1) i zachowują one swą aktualność również w odniesieniu do oskarżonego B..

Podzielił natomiast Sąd Apelacyjny zarzut obrazy art. 65§1 kk przez nieprawidłowe powołanie przepisu art. 65 kk bez wskazania odpowiedniego paragrafu i w konsekwencji dokonał odpowiedniej korekty wyroku.

Pomimo częściowej zmiany wyroku z urzędu na korzyść oskarżonego K.B., Sąd Apelacyjny uznał, że brak jest podstaw do złagodzenia kary łącznej pozbawienia wolności na korzyść tego oskarżonego. Zważywszy bowiem ilość czynów jakich się on dopuścił, ich charakter i związany z tym stopień społecznej szkodliwości, a także znaczną aktywność oskarżonego w grupie, której był uczestnikiem i rolę, Sąd Apelacyjny uznał, że orzeczona kara łączna nie może uchodzić za rażąco i niewspółmiernie surową.

Apelacja wniesiona przez obrońcę oskarżonego A.C. nie zasługuje na uwzględnienie, natomiast apelacja Prokuratora w odniesieniu do tegoż oskarżonego jest częściowo zasadna.

Apelacja obrońcy oskarżonego A.C. to typowa polemika

z ustaleniami Sądu, przy czym autor apelacji wszelkie wywody uzasadnia przede wszystkim faktem, że oskarżony nie przyznał się do winy i zaprzeczył jakoby znał pokrzywdzonego W. i pozostałych oskarżonych,

a także aby kiedykolwiek przebywał w G., P., R., K. i S..

Tymczasem z wiarygodnych zeznań świadka W. /kwestia oceny zeznań tego świadka została omówiona we wcześniejszym fragmencie uzasadnienia/ wynika ewidentnie, iż wśród osób, które pozbawiły go wolności był oskarżony C.. Na oskarżonego C. wskazał również świadek D., S. K.. Potwierdzeniem współsprawstwa oskarżonego są również pośrednio zeznania świadka R. złożone w toku postępowania przygotowawczego, którym słusznie Sąd Okręgowy dał wiarę.

Oskarżonego rozpoznał także pokrzywdzony Z. S. (1), którego zeznań apelacja obrońcy oskarżonego nie kwestionuje.

W świetle takiego materiału dowodowego nie może budzić najmniejszej wątpliwości sprawstwo oskarżonego A.C. w odniesieniu do wszystkich przypisanych mu zaskarżonym wyrokiem, czynów.

Spośród zarzutów apelacji Prokuratora z kolei nie zasługują na uwzględnienie zarzuty dotyczące błędów w ustaleniach faktycznych polegającego na przyjęciu, że pozbawienie wolności pokrzywdzonego W. trwało do 8 czerwca 2000 roku a grupa, której uczestnikiem był między innymi oskarżony C., nie miała charakteru zbrojnego. Zarzuty te nie mogą być uwzględnione z przyczyn powołanych we wcześniejszej części uzasadnienia.

Natomiast zasadnym jest zarzut obrazy art. 65§1 kk i z tego względu Sąd dokonał odpowiedniej korekty wyroku.

Zasadnym jest również zarzut obrazy art. 233§1 kk w odniesieniu do czynu zarzucanego oskarżonemu A.C. w punkcie XLIII polegającego na tym, że w dniu zatrzymania, to jest w dniu 8 czerwca 2000 roku w W., oskarżony będąc uprzedzonym o odpowiedzialności karnej za zeznanie nieprawdy lub zatajenie prawdy, złożył przed funkcjonariuszem Policji przesłuchującym go w charakterze świadka w toku postępowania przygotowawczego prowadzonego przez Prokuraturę Rejonową w Wieluniu pod sygnaturą Ds.1322/00, nie polegające na prawdzie zeznania wskazujące na znanego mu P. M. jako swego kolegę o imieniu M.. Powyższy zarzucany oskarżonemu czyn Sąd zakwalifikował jako wykroczenie

z art. 65§1 kw i postępowanie w tym zakresie na skutek przedawnienia jego karalności, z mocy art. 5§1 pkt 4 kpsw w związku z art. 45§1 kw umorzył.

Stwierdzić należy, że stanowisko Sąd Okręgowy w kwestii kwalifikacji prawnej powyższego czynu jest całkowicie nieprawidłowe. Zachowanie oskarżonego A.C. nie polegało wyłącznie na wprowadzeniu w błąd co do tożsamości innej osoby, organu państwowego uprawnionego do legitymowania, ale w sposób oczywisty było podaniem nieprawdy i jednocześnie zatajeniem prawdy w trakcie przesłuchania go w charakterze świadka, a zatem wyczerpywało znamiona przestępstwa z art. 233§1 kk.

W związku z powyższym zaskarżony wyrok w tej części należało uchylić i sprawę w tym zakresie przekazać do ponownego rozpoznania, stosownie do treści art. 437§2 kpk.

Apelacje obrońców oskarżonych S. M., J. Ś.
i A. W. również nie zasługują na uwzględnienie.

Apelacje te w zasadzie bazują na takiej samej argumentacji jak apelacje obrońców oskarżonych uprzednio omówione, stąd i dotychczas przedstawione rozważania zachowują pełną aktualność w odniesieniu do nich. Wszystkie te apelacje kwestionują ocenę materiału dowodowego, dokonaną przez Sąd Okręgowy, podnosząc jednocześnie, że wobec zaprzeczenia swej winie przez oskarżonych, brak jest w sprawie jednoznacznych dowodów, które by na tę winę wskazywały. We wszystkich tych apelacjach ich autorzy podejmują wyłącznie polemikę z ustaleniami Sądu I instancji, a podnoszone argumenty są wyłącznie prezentacją własnej oceny, bez przekonującego uzasadnienia z jakich względów, a to braku logiki czy też rozbieżności ze wskazaniami doświadczenia życiowego, miałyby ocena dowodów dokonana przez Sąd być nieprawidłową i jako taka wykraczać poza ramy przysługującej sądowi swobodnej oceny dowodów.

Obrońca oskarżonego S. M. podniósł w szczególności

w uzasadnieniu apelacji, że wnioski wyprowadzone przez Sąd I instancji są merytorycznie niesłuszne, nie odpowiadają bowiem obiektywnej rzeczywistości i nie znajdują potwierdzenia w materiale dowodowym. W dalszym zaś ciągu uzasadnienia, autor apelacji wywodzi, że ocena zeznań pokrzywdzonych i K. jest nieprawidłowa, bo pomiędzy ich zeznaniami występują sprzeczności, natomiast wyjaśnienia oskarżonego kategorycznie zaprzeczającego swej winie, są konsekwentne i w toku całego postępowania stałe i stąd to te wyjaśnienia,

a nie zeznania wyżej wymienionych pokrzywdzonych winny być dowodową podstawą ustaleń faktycznych w sprawie.

W swoich wyjaśnieniach oskarżony zaprzeczył aby znał pokrzywdzonych,

a w trakcie przeprowadzanej konfrontacji wyjaśnił, że nie wie o co chodzi K. W. oraz, że świadek K. widzi po raz pierwszy.

Takie wyjaśnienia oskarżonego stoją w jaskrawej wręcz sprzeczności

z zeznaniami powyższych pokrzywdzonych, którzy w sposób kategoryczny rozpoznali oskarżonego. Zeznania obojga pokrzywdzonych ,jak wyżej to wskazano, są zeznaniami wiarygodnymi i gołosłowne jest twierdzenie

o rzekomej sprzeczności tych zeznań, co również we wcześniejszych swych rozważaniach Sąd Apelacyjny podnosił. Na marginesie jedynie należy zauważyć, iż autor apelacji podnosząc zarzut sprzeczności zeznań pokrzywdzonych, jego zdaniem dyskwalifikujących te zeznania, nie sprecyzował na czym owe sprzeczności miałyby polegać. Jednocześnie obrońca oskarżonego S. M. zdaje się nie zauważać, że oskarżonego rozpoznał również świadek I. D. i nie miał on co do swego rozpoznania żadnych wątpliwości. Również świadek G. P., całkowicie nie zainteresowany wynikiem sprawy, rozpoznał oskarżonego jako osobę, która wynajmowała od niego mieszkanie wskazane następnie przez K. W. jako miejsce przetrzymywania go w G.. Są to zatem dowody, które dodatkowo jeszcze potwierdzają wiarygodność zeznań pokrzywdzonych W. i K., a zadają kłam wyjaśnieniom oskarżonego. To właśnie te wiarygodne zeznania pokrzywdzonych są przekonującymi, wbrew stanowisku apelującego, dowodami, że miało miejsce pozbawienie wolności pokrzywdzonego W. jak i zatrzymanie pokrzywdzonej J. K. (2) w charakterze zakładniczki. Jak już wyżej podniesiono, fakt, że pokrzywdzeni nie uwolnili się wcześniej i nie złożyli wcześniejszego zawiadomienia o dokonanych na ich osobach przestępstwach,

w żaden sposób nie deprecjonuje ich zeznań, bowiem wyjaśnili oni motywy swego zachowania, a te nie mogą budzić żadnych wątpliwości w świetle doświadczenia życiowego, chociażby uznać, że być może inne osoby znajdujące się w podobnej sytuacji podjęłyby inne zachowania.

W zakresie czynu przypisanego oskarżonemu w punkcie 53 wyroku, nie sposób podzielić stanowiska obrońcy oskarżonego, choć istotnie pokrzywdzony S. nie rozpoznał oskarżonego. Nie zauważa jednak obrońca, że oskarżony S. M. wraz z oskarżonymi M. i B. został zatrzymany przez Policję w dniu ich przyjazdu po raz drugi do W. do siedziby firmy pokrzywdzonego. Jest to fakt całkowicie obiektywny,

a oskarżony nie potrafi w sposób racjonalny wytłumaczyć swej obecności

w W. tego właśnie dnia i to w firmie pokrzywdzonego. Fakt ten jak

i osobiste wynajmowanie mieszkania od świadka P., w sposób oczywisty wskazują, że oskarżony S. M. był uczestnikiem zorganizowanej grupy przestępczej, wraz z pozostałymi oskarżonymi i łączyły go z nimi więzi organizacyjne. Wreszcie należy odwołać się do zeznań świadka S. R.. Świadek ten - wyraźnie zeznał, że oskarżony M. należał wraz z oskarżonymi K. o pseudonimie (...), C.

o pseudonimie (...), Ś. o pseudonimie (...) i M. do odłamu grupy W. ,którym kierował (...) – K.

Z powyższych zatem względów apelacja wniesiona przez obrońcę oskarżonego S. M. na uwzględnienie nie zasługuje.

Jeśli zaś chodzi o apelację obrońcy oskarżonego A. W. to należy zauważyć, że apelacja ta zarzucająca Sądowi I instancji dowolną ocenę dowodów i błąd w ustaleniach faktycznych co do wszystkich przypisanych mu czynów, w sposób niezwykle lakonicznie zarzuty te uzasadnia. W motywach apelacji jej autor odwołuje się do wyjaśnień oskarżonego, który twierdził, że był nieetatowym kierownikiem pokrzywdzonego K. W. i to na jego polecenie zabrał J. K. (2) z R. z uwagi na jej problemy finansowe i konflikty rodzinne. Podaje też, że z oskarżonym P. M. łączyła go pobieżna znajomość. Zdaniem skarżącego te właśnie wyjaśnienia oskarżonego A. W. zasługują na walor wiarygodności, zaś

zaprzeczające takim wyjaśnieniom i podanym faktom zeznania świadków K. W., J. K. (2) i I. D. na wiarygodność nie zasługują, przy czym autor apelacji nie precyzuje jakich błędów w zakresie logicznego rozumowania i wskazań doświadczenia życiowego miałby dopuścić się sąd meriti oceniający odmiennie zgromadzone w sprawie dowody. Nie zauważa również obrońca oskarżonego innych dowodów w sprawie wskazujących na oskarżonego A. W. jako współsprawcę przypisanych mu czynów, a to zeznania J. W. i J. Z.. Z tychże zatem względów i ta apelacja nie może być skuteczną.

Jeśli zaś chodzi o apelację wniesioną przez obrońcę oskarżonego J. Ś., to jej autor w uzasadnieniu stawianych zarzutów wywodzi, iż oskarżony nie przyznał się do winy, zaprzeczył aby w okresie od 15 maja 2000 roku do lipca 2000 roku przebywał w G., pozostali oskarżeni też się nie przyznali do popełnienia tych przestępstw, które przypisano oskarżonemu Ś., a zeznania K. W. winny być ocenione jako niewiarygodne, skoro on sam przyznał na rozprawie, że się gubi, a w innych procesach jest on oskarżonym jako osoba, która wiele podmiotów gospodarczych doprowadziła do niekorzystnego rozporządzenia mieniem.

Powyższe argumenty miał w polu widzenia, przy ocenie zeznań świadka W., Sąd I instancji i słusznie uznał, że nie mają one znaczenia dla oceny zeznań tego świadka w kwestiach zasadniczych, skoro zeznania te znajdują odzwierciedlenie w innych dowodach. Odwołuje się także autor apelacji do zeznań świadka I. D., podnosząc, że świadek ten nie rozpoznał oskarżonego Ś.. W odniesieniu do oskarżonego Ś. nierozpoznanie go przez tego świadka nie ma zasadniczego znaczenia, skoro świadek ten przede wszystkim zapamiętał tych oskarżonych, którym wręczał pieniądze.

Nie zasługuje na uwzględnienie kolejny zarzut apelacji obrońcy oskarżonego J. Ś., że błędnym jest przyjęcie przez Sąd orzekający, iż oskarżeni działali w zorganizowanej grupie przestępczej, skoro oskarżony temu zaprzecza i nie ma podstaw do uznania, że istniała jakaś grupa. Kwestia ta była już przedmiotem rozważań Sądu Apelacyjnego w części wcześniejszej

i podniesione wówczas argumenty zachowują pełną aktualność w odniesieniu do apelacji obrońcy oskarżonego Ś.. Dodać jedynie należy, że zorganizowana grupa przestępcza to forma pośrednia między związkiem a grupą luźną i od związku różni ją niższy stopień zorganizowania oraz mniejsze nasycenie elementami organizacji. Minimum tych elementów stanowi istnienie przywództwa w danej grupie, więzi organizacyjnej będącej czymś więcej niż zwykłym porozumieniem co do wspólnoty celów. W takim zaś rozumieniu, zważywszy choćby sposób działania oskarżonych, okoliczności popełnianych przez nich przestępstw i pozycję oskarżonego J. K. (1), nie można mieć żadnych wątpliwości, że grupa składająca się z oskarżonych miała co najmniej niski stopień zorganizowania, podstawową więź organizacyjną i przywództwo.

Natomiast zasługuje na częściowe uwzględnienie apelacja Prokuratora wniesiona na niekorzyść tychże oskarżonych. W stosunku do wszystkich trzech wyżej wymienionych oskarżonych jest ona zasadna w części dotyczącej zarzutu obrazu art. 65§1 kk przez jego niezastosowanie a przyjęcie jedynie art. 65 kk.

Stąd jak w poprzednich przypadkach Sąd Apelacyjny dokonał odpowiedniej korekty wyroku w tym zakresie.

Zasadną jest też apelacja Prokuratora w stosunku do oskarżonego S. M. w zakresie zarzucanego mu w punkcie LIX czynu polegającego na tym, że w dniu 8 czerwca 2000 roku w W., będąc uprzedzony o odpowiedzialności karnej grożącej za zeznanie nieprawdy lub zatajenie prawdy, złożył przed funkcjonariuszem Policji przesłuchującym go

w charakterze świadka w toku postępowania przygotowawczego Prokuratury Rejonowej w Wieluniu sygn. Ds. 1322/00 nie polegające na prawdzie zeznania podając się za K. A.. Sąd uznał, że czyn ten stanowi wykroczenie z art. 65 kw. Stanowisko Sądu Okręgowego jest nieprawidłowe, gdyż oskarżony dopuścił się podania nieprawdy w trakcie przesłuchania

w charakterze świadka w toku prowadzonego postępowania przygotowawczego i był pouczony o odpowiedzialności karnej za zeznanie nieprawdy lub zatajenie prawdy, a nie w trakcie legitymowania go przez organ do tego powołany. Ustalony przez Sąd I instancji wskazuje, że dotyczy on nie faktycznej czynności legitymowania osób opisanej w art.15

ust. 1 pkt. 1 ustawy o Policji, lecz pierwszej fazy procesowego przesłuchania świadka w toku postępowania karnego przez prawomocny organ.

Kwestią pozostaje tylko czy przestępstwem z art. 233§1 kk jest tylko zeznanie fałszywe w zakresie okoliczności istotnych dla sprawy, czy również w zakresie okoliczności mniej istotnych a nawet pozostających bez znaczenia i czy podanie nieprawdziwych danych w zakresie personaliów przesłuchiwanego świadka jest okolicznością istotną lub równorzędną. W judykaturze przeważa pogląd, że wszystkie części zeznań świadka należy traktować jednakowo, a fakt, że okoliczności te nie mogą mieć wpływu na rozstrzygnięcie sprawy nie uchyla przestępności czynu, a jedynie waga okoliczności jakiej fałsz dotyczy nie ma wpływu na bezprawność zachowania, może być brana pod uwagę jedynie przy wymiarze kary /paragraf 5 ustęp 1 art. 233 kk/. Takimi właśnie okolicznościami są między innymi dane osobowe świadka, chociaż w zależności od stanu faktycznego i one mogą nabierać niekiedy znaczenia zasadniczego.

Z powyższych zatem względów Sąd Apelacyjny w tym zakresie w odniesieniu do oskarżonego S. M. uchylił wyrok i sprawę przekazał sądowi

I instancji do ponownego rozpoznania.

Natomiast nie zasługują na uwzględnienie pozostałe zarzuty apelacji Prokuratora z przyczyn już wykazanych.

Apelacja wniesiona przez obrońcę oskarżonego A. B. jest również apelacją niezasadną.

Zdaniem apelującego zeznania świadka J. K. (8) są wątpliwymi dla przypisania oskarżonemu sprawstwa odnośnie przypisanych mu czynów, gdyż nie wskazał on w sposób jednoznaczny na oskarżonego. Z kolei zdaniem obrońcy dowód z opinii grafologicznej jest niewystarczającym dowodem dla przypisania oskarżonemu przestępstwa opisanego w punkcie LXXXVIII aktu oskarżenia. Według obrońcy ustalony przez Sąd fakt, że oskarżony miał pełnić tylko rolę tzw. „słupa”, a nie był członkiem zorganizowanej grupy przestępczej również przemawia przeciwko uznaniu go winnym popełnienia przypisanych przestępstw.

Powyższe przedstawione w apelacji przekonania jej autora, nie mogą zasługiwać na akceptację. Przede wszystkim nie przekonujące jest dewaluowanie wartości dowodowej opinii grafologicznej, skoro autor apelacji nie podważa prawidłowości jej sporządzenia. Opinia ta oparta jest na znacznym materiale dowodowym i stwierdza podpisy nakreślone ręką oskarżonego B. na wielu dokumentach. Ta też wielokrotność przydaje jej większą moc dowodową.

Zważywszy zaś wyniki uzyskane podczas badań grafologicznych na kanwie zeznań świadka K., nie można mieć żadnych wątpliwości, że osoba występująca pod nazwiskiem A. Ł. to oskarżony A. B., zwłaszcza, że oskarżony B. w śledztwie przyznał się do otwarcia konta bankowego przy pomocy podrobionego dowodu osobistego. Wracając do zeznań świadka K. stwierdzić należy, że istotnie nie był on pewny swego rozpoznania, niemniej należy zauważyć, że dopiero na końcowej rozprawie sądowej, na żądanie Sądu złożył on tej treści zeznanie i zrozumiałym jest, że po tak długim czasie od zdarzeń, będących przedmiotem niniejszej sprawy, nie mógł on dokonać jednoznacznego rozpoznania oskarżonego B., zwłaszcza, że i wówczas miał z nim krótki kontakt, bowiem jak wynika z zeznań K. zapamiętał on znanego mu wcześniej oskarżonego B. i oskarżonego M. legitymującego się nazwiskiem K., który od niego odkupił udziały w spółce. Fakt zaś jednoznacznego rozpoznania tychże dwóch oskarżonych ma również znaczenie dla odpowiedzialności oskarżonego B., skoro nakreślone jego ręką podpisy znajdują się na tych samych dokumentach, na których fałszerstwa dopuścił się oskarżony P. M. i K. B.. Z faktu tego wypływa jednoznaczny i logiczny wniosek, że oskarżony B. współdziałał z tymi oskarżonymi w popełnieniu przypisanych mu przestępstw.

Nieprzekonującym argumentem apelacji jest wywodzenie z faktu, iż sąd ustalił, że oskarżony B. nie był członkiem zorganizowanej grupy przestępczej, iż nie miał on świadomości popełnienia przestępstwa. Zdaniem obrońcy fakt autentyczności jego podpisów na czekach, nie uzasadnia jego winy. Jest to wywód nielogiczny jeśli się zważy, że oskarżony B. na wszystkich dokumentach podpisywał się nazwiskiem Ł., a zatem miał pełną świadomość, że składa podrobione podpisy. Na uwagę dodatkowo zasługuje marginalny wprawdzie fakt, ale poniekąd wskazujący na możliwość powiązań oskarżonego B. z innymi oskarżonymi, że był on konkubentem świadka M. P., która od maja 2000 roku wynajmowała mieszkanie

w W. na ulicy (...), a w którym między innymi byli przytrzymywani pokrzywdzeni W. i K..

W aspekcie zatem powyższych ustaleń Sądu Okręgowego, co do prawidłowości których nie można mieć zastrzeżeń, apelacja obrońcy oskarżonego A. B. nie zasługuje na uwzględnienie.

Natomiast częściowo zasadną jest apelacja Prokuratora złożona na niekorzyść oskarżonego P. M..

Oskarżonemu temu zarzucono między innymi popełnienie przestępstwa z art. 233§1 kk. Sąd Okręgowy przyjął, że czyn ten nie stanowi przestępstwa, ale wykroczenie z art. 65 kw. Z takim stanowiskiem Sądu nie można się zgodzić, a skoro Sąd umorzył w tym zakresie postępowanie, wyrok w tej części należało uchylić i sprawę przekazać Sądowi I instancji do ponownego rozpoznania. Motywy takiej decyzji Sądu Apelacyjnego są tożsame z motywami podniesionymi wobec oskarżonego S. M. i zachowują pełną aktualność, skoro czyn zarzucany oskarżonemu M. jest pod względem znamion przestępstwa tożsamy z czynem zarzucanym oskarżonemu M..

Zasadnym jest również zarzut obrazy art. 65 kk przez jego nieprawidłowe zastosowanie z przyczyn także we wcześniejszej części uzasadnienia podniesionych i z tego względu Sąd Apelacyjny dokonał odpowiedniej korekty zaskarżonego wyroku.

Natomiast nie zasługują na uwzględnienie zarzuty obrazy art. 258§2 kk przez nie ustalenie, że zorganizowana grupa przestępcza, której uczestnikiem był również oskarżony P. M., miała charakter zbrojny i błędu w ustaleniach faktycznych polegający na uznaniu, że pozbawienie wolności K. W. trwało do 8 czerwca 2000 roku. Przyczyny, dla których Sąd Apelacyjny nie podzielił tychże zarzutów zostały zawarte we wcześniejszych motywach i zachowują pełną aktualność w stosunku do apelacji Prokuratora w odniesieniu do oskarżonego P. M..

Na zakończenie należy podnieść, iż pomimo, że żadna z apelacji wniesionych przez obrońców oskarżonych nie kwestionuje wymiaru kary, jak i Prokurator, to zdaniem Sądu Apelacyjnego wysokość orzeczonych kar nie może budzić większych zastrzeżeń, bowiem Sąd Okręgowy miał na względzie wszystkie okoliczności mające wpływ na wymiar kary, a orzeczone kary są odpowiednie do stopnia zawinienia oskarżonych jak i stopnia społecznej szkodliwości przypisanych im czynów.

O kosztach sądowych związanych z postępowaniem odwoławczym jak i o uzupełniającej bądź skorygowanej opłacie sądowej za I instancję, orzeczono na mocy art. 634 kpk, art. 8 ustawy o opłatach w sprawach karnych art. 29 ust.1 ustawy Prawo o Adwokaturze i paragrafu 14 ust. 2 pkt 5 Rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 września 2002 roku.